

สวัสดีปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๖๘

ข่าวเหิมบันเทิงมณฑล

เดือนมกราคม ๒๕๖๘ ปีที่ ๓๗ ฉบับที่ ๔๒๖

โทร. ๐ ๒๘๘๗ ๖๘๑๐, ๐ ๒๘๘๗ ๖๘๐๑ - ๗

<http://www.thethaibarb.or.th>

สารอวยพรปีใหม่ ๒๕๖๘

ของ
นางชนากานต์ อีร์เวชพลกุล
ประธานสภา ในชานะนายกเนติบัณฑิตยสภา

เนื่องในโอกาสปีใหม่ขึ้นปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๖๘ ดิฉันขอเชิญชวนสมาชิก เนติบัณฑิตยสภาและนักกฎหมายทุกท่านพร้อมใจกันตั้งจิตอธิษฐาน ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย สรรพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากล ตลอดจนพระบรมเดชานุภาพแห่ง พระสยามเทวาธิราช และสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้าทุกพระองค์ โปรดอภิบาล ประทานพรแด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินี และ พระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ให้ทรงพระเกษมสำราญ พระบารมีแผ่ไพศาล สถิตเป็นมิ่งขวัญ ของปวงชนชาวไทยตลอดไป

ด้วยในปีที่ผ่านมา เนติบัณฑิตยสภา ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้รับความร่วมมือ ร่วมใจจากคณะกรรมการเนติบัณฑิตยสภา คณาจารย์ และบุคลากรของเนติบัณฑิตยสภา ทุกท่านที่มุ่งมั่นตั้งใจทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ จนทำให้การดำเนินงานของเนติบัณฑิตยสภา สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ในฐานะนายกเนติบัณฑิตยสภา ดิฉันขอเป็นกำลังใจให้ทุกท่าน ในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อรักษาไว้ซึ่งเกียรติภูมิแห่งเนติบัณฑิตไทย และเสริมสร้างความเชื่อมั่น ศรัทธาของประชาชนที่มีต่อวิชาชีพกฎหมาย รวมถึงกระบวนการยุติธรรมให้มั่นคงยิ่งขึ้น

ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้ ดิฉันขอกราบอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ทุกท่านเคารพนับถือ อีกทั้งพระบารมีแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินี ได้โปรดดลบันดาลประทานพรให้ พนักงานเนติบัณฑิตยสภา สมาชิกเนติบัณฑิตยสภา นักศึกษาวิชากฎหมาย และผู้ประกอบ วิชาชีพกฎหมายทุกท่าน จงประสบแต่ความสุข ความเจริญ มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ เปี่ยมด้วยสติปัญญา และขจงสัมฤทธิ์ผลตั้งใจในสิ่งอันพึงปรารถนาทุกประการโดยทั่วกัน

(นางชนากานต์ อีร์เวชพลกุล)
ประธานสภา

เหืองจากปก

ประเพณีขึ้นปีใหม่

พศ.ดร.สมหมาย จันทรเรือง ^(๑)

การนับวันเดือนปีมีความสำคัญต่อการกำหนดระยะเวลาดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เฉพาะอย่างยิ่งการขึ้นปีใหม่เป็นประเพณีที่ทุกชาติทุกศาสนาถือเป็นแนวทางปฏิบัติมาช้านาน

ความเป็นมาของการขึ้นปีใหม่

การกำหนดวันขึ้นปีใหม่ครั้งโบราณ แต่ละชาติถือตามค่านิยมและสภาพแวดล้อมทางสังคม อาทิ ต้นฤดูหนาวเมื่อพ้นจากฤดูฝนบรรยากาศทั่วไปจะแจ่มใสขึ้นและฤดูร้อนมีแสงสว่างเหมาะแก่การทำกิจกรรมต่าง ๆ จึงนิยมเลือกเป็นวันขึ้นปีใหม่ และถือปฏิบัติกันจนเป็นประเพณีที่คนรุ่นหลังยึดถือตาม หลักฐานที่ปรากฏในสมัยโบราณเคยเริ่มปีใหม่วันที่ ๒๑ ธันวาคม ต่อมาสมัยจูเลียส ซีซาร์ (Julius Caesar) มีการใช้ปฏิทินระบบซีซาร์เปลี่ยนเป็นวันที่ ๑ มกราคม เริ่มตั้งแต่ พ.ศ.๔๙๗ อย่างไรก็ตาม ประเพณีขึ้นปีใหม่มักเกี่ยวข้องกับศาสนาและการเมืองการปกครอง

(๑) ที่ปรึกษาคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม

อ่านต่อหน้า ๔

สารบัญ

คณะผู้จัดทำ

คณะผู้จัดทำ

- อนุกรรมการประชาสัมพันธ์

ประธานฝ่ายอำนวยการ

- นายพีระพัฒน์ อิงพวงษ์พันธ์

รองประธานฝ่ายอำนวยการ

- รศ.ดร.ภูมิ นุศลศิลป์

ฝ่ายอำนวยการ

- นางสาวปิยาภรณ์ พิสิฐพิทย
- นางศศธร เทพไตรรัตน์
- ดร.กนก จุลมนต์
- ดร.วิทยา นิตธรรม
- นายทีปกร โกลมพันธ์พร
- นายทรงพล สุวรรณพงศ์
- นายธนดล สุวณิชฤกษ์
- ดร.นพพล ชุกสัน
- ดร.ศศิธร อินโต
- พศ.ดร.ศรีพัชรา สิกธิ์กำจร

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

- นายรังสิชัย บรรณกิจวิจารณ์
- นายมนต์ชัย ชนิทรลีลา
- นายสกุลสุข หอพิบูลสุข
- นายอำนาจ เนตยสุภา
- นายมนตรี ยะรังษี
- นางสาวกิตา พัทธนิสันต์สุข
- พศ.ดร.ประภาภรณ์ โรจน์ศิริรัตน์
- นางสุจิตรา แสงสายัณห์
- อภิญญาสกุล
- ดร.สันติ ผิวทองคำ
- นายสิริสิทธิ์ อนันตสมบูรณ์
- นายมนทล อรรถนลยุคล
- นางสาวสุธารัตน์ ศรีวิพัฒน์
- พศ.ดร.สมหมาย จันทรเรือง

ฝ่ายดำเนินการ

กองบรรณาธิการ บรรณาธิการ

- นางสาวนาคสินี ยุติธรรมดำรง

รองบรรณาธิการ

- นายหัตถพงษ์ เกียมพันธ์วงศ์
- นายวินท์ ชัยวิตรภักดี
- นายทีปกร โกลมพันธ์พร
- นายทรงพล สุวรรณพงศ์

- นางพรรณวรีน แดงอ่อน
- นายสิทธิฤทธิ ไสววัฒน

หน้าปก

สวัสดีปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๖๘

๒

สารอวยพรปีใหม่ ๒๕๖๘
ของนายกเนติบัณฑิตยสภา

๓

สารบัญ รายชื่อผู้จัดทำ เนื่องจากปก

๔

บทความเนื่องจากปก “ประเพณีขึ้นปีใหม่”

๕

ปัญหาจากข้อหาหรือกฎหมายที่น่าสนใจ

๙

เจาะลึกประเด็น

๑๒

ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย

๑๕

วิเคราะห์ข้อสอบกฎหมาย : วิธีการตอบและตัวอย่าง

๑๗

บทความ “แจ้งข้อความอันเป็นเท็จว่า
ใบคู่มือจดทะเบียนรถสูญหาย”

๑๙

บทความ จะทำอย่างไรเมื่อผู้ต้องสงสัยปฏิเสธการ
“ทดสอบหาปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกาย”
สำหรับพนักงานสอบสวนและแพทย์

๒๒

มุขขำ

๒๓

ข่าวเนติบัณฑิตยสภา

๒๔

บรรณาธิการแถลง

บทความหรือข้อคิดเห็นใด ๆ ที่ปรากฏในจุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภา
เป็นผลงานของผู้เขียนโดยเฉพาะ กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย

ข่าวเนติบัณฑิตยสภา

ปีใหม่สากล

หมายถึง การขึ้นปีใหม่ที่ใช้ทั่วโลกคือ วันที่ ๑ มกราคม โดยมีความเป็นมาจากสมัยของจูเลียส ซีซาร์ ยุคอาณาจักรโรมันรุ่งเรือง ภายหลังพระเจ้าวิลเลียม William the Conqueror เป็นกษัตริย์ของอังกฤษก็ใช้วันนี้เป็นวันขึ้นปีใหม่ถึงยุคกลางชาวอังกฤษได้เปลี่ยนวันขึ้นปีใหม่ วันที่ ๒๔ ธันวาคม ส่วนชาวคริสเตียนนิกายโรมันคาทอลิกกลับมาใช้ปฏิทินแบบกริกอเรียน (อังกฤษ: Gregorian Calendar; ละติน: Calendarium Gregorianum) ได้ใช้วันที่ ๑ มกราคมเป็นวันขึ้นปีใหม่ และได้รับความนิยมในหลายประเทศ ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองยุติลง (พ.ศ.๒๔๘๘) มีการก่อตั้งสหประชาชาติ (United Nations) ซึ่งประเทศต่าง ๆ เข้าเป็นสมาชิกจำนวนมาก จึงถือเอาวันที่ ๑ มกราคม เป็นวันเริ่มต้นปีใหม่และใช้ปฏิทินทางสุริยคติเพื่อจัดประชุมและดำเนินงานของ UN เป็นต้น

การขึ้นปีใหม่ของไทย ไทยหรือคนไทยเดิมคือ 'สยาม' เปลี่ยนเป็นประเทศไทยเมื่อ พ.ศ.๒๔๘๒ มีลำดับการขึ้นปีใหม่ ๔ ระยะ คือ

ระยะแรก คือ ตามจันทรคติ เมื่อเทียบปฏิทินสากลตามสุริยคติ ประมาณปลายเดือนพฤศจิกายนถึงต้นเดือนธันวาคม

ระยะสอง สมัยอยุธยา แบ่งเป็น ๒ ภาคส่วน ได้แก่ ภาคส่วนของราชสำนักที่รับแบบแผนพิธีพราหมณ์หรือฮินดูจากอินเดียตั้งแต่ พ.ศ. ๑๐๐๐ โดยถือวันสงกรานต์เป็นวันขึ้นปีใหม่ ประมาณกลางเดือนเมษายน (จันทรคติเป็นเดือน ๕) สำหรับภาคส่วนของราษฎรถือวันขึ้น ๑ ค่ำ เดือนอ้าย เป็นวันขึ้นปีใหม่

ระยะที่สาม การขึ้นปีใหม่สมัยรัชกาลที่ ๔ เนื่องจากการนับวันขึ้นปีใหม่ หรือวันสงกรานต์ตามวันทางจันทรคติ เมื่อเทียบกับวันทางสุริยคติ อาจคลาดเคลื่อนกันไปแต่ละปี ดังนั้น จึงถือวันขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๕ พ.ศ.๒๔๓๒ ซึ่งตรงกับวันที่ ๑ เมษายน เป็นวันขึ้นปีใหม่ แต่ประชาชนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในชนบทยังคงถือเอาเป็นวันสงกรานต์เป็นวันขึ้นปีใหม่

ระยะที่สี่ สมัยรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้มีนโยบายปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสังคมไทยให้เป็นสากล จึงได้ลงนามสนองพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติปีประติทิน พุทธศักราช ๒๔๘๓ โดย

คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งได้ประกาศราชกิจจานุเบกษา ตั้งแต่วันที่ ๑๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๓ (โดยประกาศพระบรมราชโองการตอนหนึ่งระบุว่า "แต่ในนานาอารยประเทศทั้งปวง ตลอดถึงประเทศใหญ่ ๆ ทางปลายบูรพทิศนี้ ได้นิยมใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นต้นปี การนิยมใช้วันที่ ๑ มกราคมนี้ มิได้เกี่ยวข้องกับลัทธิศาสนาจารีตประเพณีหรือการเมืองของชาติใดประเทศใด แต่เป็นการคำนวณโดยวิทยาการทางดาราศาสตร์ และนิยมใช้กันมาเป็นเวลากว่า ๒,๐๐๐ ปี เมื่อประเทศไทยได้นิยมถือสุริยคติตามอย่างนานาประเทศแล้ว ก็เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นต้นปี เหมือนอย่างประเทศทั้งหลาย เพราะวันที่ ๑ มกราคม ใกล้เคียงกับวันแรม ๑ ค่ำของไทย และเป็นการใช้ฤดูหนาวเริ่มต้นปี การใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นปีใหม่ จะเป็นการสอดคล้องต้องตามจารีตประเพณีโบราณของไทย ต้องตามคติแห่งพระบรมพุทธานุศาสน์ และได้ระดับกับนานาอารยประเทศทั้งมวล")^(๒) ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องสมัยนิยมจึงให้ใช้วันที่ ๑ มกราคมเป็นวันขึ้นปีใหม่ ดังประกาศฯ เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๘๓ และใช้มาถึงปัจจุบันนี้

สรุปภาพรวม ประเพณีขึ้นปีใหม่แต่โบราณแต่ละชาติมีวันขึ้นปีใหม่ไม่ตรงกัน ขึ้นอยู่กับภูมิอากาศหรือฤดูกาล ต่อมาพัฒนาการเปลี่ยนแปลงเพื่อความเหมาะสมกับสภาพสังคมแต่ละยุคสมัย ในที่สุดนานาชาติจึงถือเอาวันที่ **๑ มกราคม เป็นวันขึ้นปีใหม่ให้เป็นสากล** เพื่อความเข้าใจและการทำกิจกรรมร่วมกันอย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตาม ประเพณีการเฉลิมฉลองในวันปีใหม่มักเป็นการรื่นเริง ส่งความสุข การทิ้งสิ่งไม่ดีไว้กับปีเก่าและเริ่มต้นในปีใหม่ ส่วนชาติใดจะจัดอยู่ที่ความเชื่อและความเหมาะสมตามวัฒนธรรมของแต่ละชาติ แต่ที่นิยมกันในปัจจุบันคือ**การนับถอยหลัง (Countdown)** เมื่อเข้าสู่เวลา ๐๐.๐๐ น. (เที่ยงคืน) จะมีการให้ร้องกึกก้อง ดีใจ จุดพลุเฉลิมฉลอง ต้อนรับการเข้าสู่ปีใหม่ **ประการสำคัญ**ที่ทุกคนทุกชาติทุกศาสนาควรรำลึก คือ **การทำความดีละเว้นการทำความชั่ว และมีจิตให้อันสุจริตเพื่อต้อนรับวันขึ้นปีใหม่ และถือเป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่บนพื้นฐานของความดีงามโดยทั่วกัน**

(๒) <https://stopcorruption.moph.go.th/>

ปัญหาจากข้อหาเรียกกฎหมายที่ห่างเหิน

สิทธิในการเรียกเอาค่าใช้จ่ายในการควบคุมงาน
ในสัญญาจ้างก่อสร้าง^(๒)

นาถสินี ยุติธรรมดำรง^(๑)

ข้อเท็จจริง

สำนักงาน อ. ทำสัญญาจ้างก่อสร้างอาคารสำนักงาน อ. พร้อมบ้านพักและสิ่งก่อสร้างประกอบฉบับลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๔ (สัญญาจ้างก่อสร้าง) กับบริษัท ข. จำกัด (ผู้รับจ้าง) เริ่มก่อสร้างภายในวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๔ ครบกำหนดแล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๖ และสำนักงาน อ. ได้ทำสัญญาจ้างควบคุมงานก่อสร้างโครงการก่อสร้างอาคารสำนักงาน อ. พร้อมบ้านพักและสิ่งก่อสร้างประกอบ (สัญญาจ้างควบคุมงาน) กับบริษัท ข. จำกัด (ผู้ให้บริการ) เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๙ กันยายน ๒๕๖๔ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๖ สำนักงาน อ. และผู้รับจ้างได้ทำสัญญาแก้ไขเพิ่มเติมต่อท้ายสัญญาจ้างก่อสร้างดังกล่าว โดยแก้ไขค่าปรับเป็นอัตราร้อยละ ๐ เป็นจำนวนวันเท่ากับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ลงนามในสัญญาถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๔ ส่วนที่เหลือให้คิดค่าปรับตามอัตราปกติ

ข้อหาเรียก

สำนักงาน อ. ขอร้องว่า กรณีสัญญาจ้างก่อสร้างจะสิ้นสุดสัญญาในวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๖ และผู้รับจ้างได้รับความช่วยเหลือให้คิดอัตราค่าปรับในอัตราร้อยละ ๐ (จำนวน ๔๔๒ วัน) ในช่วงระยะเวลาการปฏิบัติงานสำหรับสัญญาที่ได้รับความช่วยเหลือให้อัตราค่าปรับเป็นร้อยละ ๐ นั้น ฝ่ายใดจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าควบคุมงานตามสัญญาจ้างควบคุมงาน

คำวินิจฉัย

สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรการให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการในช่วงการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ ตามหนังสือคณะกรรมการวินิจฉัยปัญหาการจัดซื้อ

จัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ ด่วนที่สุด ที่ กค (กวจ) ๐๔๐๔.๒/ว ๖๙๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๔ ประกอบหนังสือคณะกรรมการวินิจฉัยปัญหาการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ ด่วนที่สุด ที่ กค (กวจ) ๐๔๐๔.๒/ว ๖๔๔ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๕ เป็นการยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อ ๑๖๒ กรณีการกำหนดอัตราค่าปรับตามสัญญา โดยให้กำหนดอัตราค่าปรับเป็นอัตราร้อยละ ๐ ตามเงื่อนไขที่กำหนด ส่วนมาตรการเร่งรัดการปฏิบัติงานสำหรับสัญญาที่ได้รับความช่วยเหลือให้อัตราค่าปรับเป็นร้อยละ ๐ ตามหนังสือคณะกรรมการวินิจฉัยปัญหาการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ ด่วนที่สุด ที่ กค (กวจ) ๐๔๐๔.๒/ว ๑๔๔๙ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ เป็นเพียงแนวทางปฏิบัติในการเร่งรัดผู้ประกอบการที่ได้รับความช่วยเหลือตามหนังสือคณะกรรมการวินิจฉัยปัญหาการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ ด่วนที่สุดที่ กค (กวจ) ๐๔๐๔.๒/ว ๖๙๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๔ และ ด่วนที่สุดที่ กค (กวจ) ๐๔๐๔.๒/ว ๖๔๔ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๕ เท่านั้น มาตรการตามหนังสือทั้งสามฉบับดังกล่าวข้างต้นไม่มีผลให้ค่าปรับเป็น ๐ ใน

(๑) อัยการผู้เชี่ยวชาญพิเศษ สำนักงานที่ปรึกษาทนายความ สำนักงานอัยการสูงสุด

(๒) ส่วนข้อหาเรียกสำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานที่ปรึกษาทนายความ เลขรับที่ ห. ๑๖๗/๒๕๖๖

ช่วงเวลานั้น แต่ไม่มีผลเป็นการยกเว้นค่าใช้จ่ายในการ
ควบคุมงานตามสัญญาแต่อย่างใด

เมื่อสัญญาจ้างก่อสร้างและสัญญาแก้ไขเพิ่มเติม
สัญญาจ้างก่อสร้าง ได้กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับค่าปรับ
ว่า "ข้อ ๑๗ ค่าปรับ (วรรคหนึ่ง) หากผู้รับจ้างไม่สามารถ
ทำงานให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญา
และ ผู้ว่าจ้างยังมีได้บอกเลิกสัญญา **ผู้รับจ้างจะต้องชำระ
ค่าปรับ**ให้แก่ผู้ว่าจ้างเป็นจำนวนเงินวันละ ๑๙๘,๗๗๐
บาท **และจะต้องชำระค่าใช้จ่ายในการควบคุมงาน
(ถ้ามี) ในเมื่อผู้ว่าจ้างต้องจ้างผู้ควบคุมงานอีกต่อหนึ่ง**
เป็นจำนวนเงินวันละ ๘,๖๒๕.๓๗ บาท นับถัดจากวันที่
ครบกำหนดเวลาแล้วเสร็จของงานตามสัญญาหรือ
วันที่ผู้ว่าจ้างได้ขยายเวลาทำงานให้ จนถึงวันที่ทำงาน
แล้วเสร็จจริง **นอกจากนี้ ผู้รับจ้างยอมให้ผู้ว่าจ้างเรียก
ค่าเสียหายอันเกิดขึ้นจากการที่ผู้รับจ้างทำงานล่าช้า
เฉพาะส่วนที่เกินกว่าจำนวนค่าปรับและค่าใช้จ่ายดังกล่าว
ได้อีกด้วย** (วรรคสาม) สัญญาที่ได้ลงนามหลังวันที่
๒๖ มีนาคม ๒๕๖๓ ซึ่งยังมีนิติสัมพันธ์อยู่ และสัญญา
ครบกำหนดในช่วงประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินฯ แต่
ได้มีการส่งมอบงานกรณีสัญญากำหนดส่งงาน
งวดเดียว หรือได้มีการส่งมอบงานงวดสุดท้ายหลัง
วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ แต่ยังมีได้มีการตรวจรับพัสดุ
หากสัญญาดังกล่าวมีค่าปรับเกิดขึ้นแล้ว ให้คิดค่าปรับ
ในอัตราร้อยละ ๐ เป็นจำนวนเท่ากับวันที่ลงนาม
ตามสัญญาถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ ส่วนที่เหลือให้
คิดค่าปรับตามอัตราปกติ" ดังนั้น หากผู้รับจ้างส่งมอบ
งานเสร็จสิ้นเมื่อล่วงเลยกำหนดระยะเวลาการทำงาน
ตามสัญญาจ้างก่อสร้างหรือระยะเวลาการทำงานที่มีการ
ขยายให้ตามสัญญาจ้างก่อสร้าง (ถ้ามี) และไม่ปรากฏ
เหตุยกเว้นความผิดของผู้รับจ้างในการทำงานล่าช้านั้น
สำนักงานอ.ในฐานะผู้ว่าจ้างย่อมมีสิทธิเรียกเอาค่าใช้จ่าย
ในการควบคุมงาน นับถัดจากวันที่ครบกำหนดแล้วเสร็จ
ของงานตามสัญญาหรือวันที่ผู้ว่าจ้างได้ขยายเวลา
ทำงานให้ แล้วแต่กรณี จนถึงวันที่ผู้รับจ้างทำงาน
แล้วเสร็จจริง รวมถึงค่าเสียหายส่วนที่เกินกว่าจำนวน
ค่าปรับและค่าใช้จ่ายดังกล่าวได้ หากกรณีเป็นไปตาม
เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างก่อสร้าง ข้อ ๑๗
ประกอบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๒

หมายเหตุ

๑. ตามสัญญาจ้างก่อสร้างข้อ ๑๗(วรรคหนึ่ง)ตาม
ข้อหาเรื่องนี้ ได้ระบุไว้ชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างสิทธิ
ในการเรียก "ค่าปรับ" และสิทธิในการเรียก "ค่าเสียหาย"

ในกรณีผู้รับจ้างไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จภายในเวลา
ที่กำหนดไว้ในสัญญาและผู้ว่าจ้างยังมีได้บอกเลิกสัญญา
ว่า **ผู้รับจ้างจะต้องชำระค่าปรับ**ให้แก่ผู้ว่าจ้างเป็นจำนวน
เงินวันละ ๑๙๘,๗๗๐ บาท **และจะต้องชำระค่าใช้จ่าย
ในการควบคุมงาน (ถ้ามี) ในเมื่อผู้ว่าจ้างต้องจ้าง
ผู้ควบคุมงานอีกต่อหนึ่ง**เป็นจำนวนเงินวันละ ๘,๖๒๕.๓๗
บาท นับถัดจากวันที่ครบกำหนดเวลาแล้วเสร็จของงาน
ตามสัญญาหรือวันที่ผู้ว่าจ้างได้ขยายเวลาทำงานให้จนถึง
วันที่ทำงานแล้วเสร็จจริง **นอกจากนี้ ผู้รับจ้างยอมให้
ผู้ว่าจ้างเรียกค่าเสียหายอันเกิดขึ้นจากการที่ผู้รับจ้าง
ทำงานล่าช้าเฉพาะส่วนที่เกินกว่าจำนวนค่าปรับและ
ค่าใช้จ่ายดังกล่าวได้อีกด้วย...** ซึ่งกรณีนี้มีคำพิพากษา
ศาลฎีกาที่ ๓๑๕๒/๒๕๕๓ วิวินิจฉัยว่า ค่าควบคุมงานกรณี
จำเลยที่ ๑ (ผู้รับจ้าง) ส่งมอบงานล่าช้ากว่าวันแล้วเสร็จ
ตามสัญญานับแต่เวลาที่ล่วงเลยกำหนดแล้วเสร็จตาม
สัญญาจนถึงวันที่ผู้รับจ้างส่งมอบงาน และค่าควบคุมงาน
กรณีที่โจทก์บอกเลิกสัญญาจำเลยที่ ๑ แล้วจนถึง
วันงานแล้วเสร็จสมบูรณ์ จำเลยที่ ๑ ต้องรับผิดชอบ
ตามข้อกำหนดในสัญญา เมื่อได้ความว่าโจทก์ต้องจ้าง
ผู้ควบคุมงานนั้นอีกต่อหนึ่งจนงานแล้วเสร็จ จึงเป็น
ค่าเสียหายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการที่จำเลยที่ ๑ เป็นฝ่าย
ผิดสัญญา อันเป็นค่าเสียหายโดยตรง หาได้เป็นเบี้ย
ปรับไม่ ส่วนค่าปรับรายวันตามสัญญาข้อ ๑๙ (๑) เป็น
ค่าเสียหายที่กำหนดไว้ล่วงหน้า มีลักษณะเป็นเบี้ยปรับ
ศาลมีอำนาจลดลงได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา ๓๕๓ วรรคหนึ่ง ฉะนั้น เมื่อได้ความว่า
โจทก์ได้รับเงินตามสัญญาค้ำประกันของจำเลยที่ ๓ แล้ว
โดยระบุในสัญญาจ้างข้อ ๓ ว่า ให้เงินนี้เพื่อเป็น
หลักประกันการปฏิบัติงานรับจ้างของจำเลยที่ ๑
ตามสัญญา เงินตามสัญญาค้ำประกันของจำเลยที่ ๑
ดังกล่าวจึงไม่ใช่เงินมัดจำที่โจทก์จะรับได้เมื่อจำเลย
ที่ ๑ ผิดสัญญา แต่ถือเป็นส่วนหนึ่งของค่าเสียหายฐาน
ผิดสัญญา จึงนำไปหักจากค่าเสียหายที่เป็นค่าปรับที่ศาล
กำหนดให้โจทก์ได้

จากคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า
ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่าค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานตาม
สัญญาเป็นค่าเสียหาย แต่โจทก์ (ผู้ว่าจ้าง) จะเรียกค่า
ควบคุมงานอันเป็นค่าเสียหายได้ โจทก์ก็ต้องทำตาม
เงื่อนไขของสัญญา คือ "เมื่อ...ต้องว่าจ้างผู้ควบคุมงาน
อีกต่อหนึ่ง...จนงานแล้วเสร็จ" เช่นนี้ ค่าควบคุมงาน
จึงเป็นค่าเสียหายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการที่จำเลยที่ ๑
(ผู้รับจ้าง) เป็นฝ่ายผิดสัญญาอันเป็นค่าเสียหายโดยตรง
และมิใช่เบี้ยปรับ นอกจากนี้ ศาลฎีกายังวินิจฉัยถึง

หลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาที่ผู้รับจ้างนำมามอบไว้ให้แก่ผู้ว่าจ้างในวันทำสัญญาด้วยว่า หลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาดังกล่าวแล้วแม้จะไว้ในวันทำสัญญาแต่ก็มีใช้บังคับ ซึ่งเหตุที่ศาลวินิจฉัยเช่นนี้ผู้เขียนเห็นว่า เพราะหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาตามสัญญาจ้างก่อสร้างนี้มิได้มีเจตนาให้เป็นมัดจำตามนัยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๗๗ แต่เป็นการที่ผู้รับจ้างให้ไว้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของค่าเสียหายฐานผิดสัญญา เพราะ**ข้อสัญญาเกี่ยวกับหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาแม้จะระบุว่า** "ในขณะที่ทำสัญญานี้ ผู้รับจ้างได้นำหลักประกันเป็น... มามอบให้แก่ผู้ว่าจ้างเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญานี้"**แต่ก็ได้ระบุไว้ในข้อสัญญาที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของผู้ว่าจ้างภายหลังบอกเลิกสัญญาว่า** "ในกรณีที่ผู้ว่าจ้างบอกเลิกสัญญา.... ผู้ว่าจ้างมีสิทธิริบหรือบังคับจากหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาทั้งหมดหรือบางส่วนตามแต่จะเห็นสมควร นอกจากนี้ ผู้รับจ้างจะต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายซึ่งเป็นจำนวนเงินเกินกว่าหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา รวมทั้งค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในการทำงานนั้นต่อให้แล้วเสร็จตามสัญญา ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานเพิ่ม (ถ้ามี) ซึ่งผู้ว่าจ้างจะหักเอาจากเงินประกันผลงานหรือจำนวนเงินใด ๆ ที่จะจ่ายให้แก่ผู้รับจ้างก็ได้" ดังนั้น เมื่อพิจารณาข้อสัญญาต่าง ๆ ในสัญญารวมกัน ก็จะเห็นเจตนารมณ์ดังเช่นที่ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า หลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาถือเป็นส่วนหนึ่งของค่าเสียหายฐานผิดสัญญา และสามารถนำไปหักจากค่าเสียหายที่เป็นค่าปรับที่ศาลกำหนดให้โจทก์ได้ ซึ่งรวมถึงค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในการทำงานนั้นต่อให้แล้วเสร็จตามสัญญา ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานเพิ่ม (ถ้ามี)

๒. สำหรับการเรียกค่าเสียหายที่เป็นค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานนั้น ดังเช่นที่ผู้เขียนได้อธิบายไว้ข้างต้นว่าผู้ว่าจ้างจะเรียกได้ต่อเมื่อได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในสัญญาให้ครบถ้วนเสียก่อน กล่าวคือ "เมื่อ....ต้องว่าจ้างผู้ควบคุมงานอีกต่อหนึ่ง...จนงานแล้วเสร็จ" แต่หากผู้ว่าจ้างมิได้ว่าจ้างผู้ควบคุมงานแต่อย่างใด เช่นนี้ย่อมไม่ถึงว่าผู้ว่าจ้างได้รับความเสียหายในส่วนนี้ **ซึ่งคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๘๓๓/๒๕๓๙** วินิจฉัยว่า ตามสัญญาข้อ ๑๙ (๓) กำหนดไว้ว่าจำเลยจะเรียกค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานได้ต่อเมื่อจำเลยต้องจ้างผู้ควบคุมงานอีกต่อหนึ่ง แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่า ด. ผู้ควบคุมงานคนแรก และ ส. ผู้ควบคุมงานก่อสร้างคนต่อมา ต่างเป็นลูกจ้างของจำเลยเอง จำเลยไม่ต้องว่าจ้างผู้ควบคุมงานอีกต่อหนึ่ง ฉะนั้น จำเลยไม่มีสิทธิเรียกเงินค่าควบคุมงานตามสัญญาข้อ ๑๙ (๓) นอกจากนี้ ตามสัญญาข้อ ๒๐ มีข้อความว่า "ถ้าผู้ว่าจ้างบอกเลิกสัญญาแล้ว ผู้รับจ้างยอมให้ผู้ว่าจ้างดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) รับหลักประกันสัญญาดังกล่าวในสัญญาข้อ ๓ (๒) ยินยอมให้ผู้ว่าจ้างเรียกเอาค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นเพราะจ้างบุคคลอื่นทำการนี้ต่อไปจนงานแล้วเสร็จสมบูรณ์ (๓) เรียกเอาค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานในเมื่อผู้ว่าจ้างต้องจ้างผู้ควบคุมงานนั้นอีกต่อหนึ่งจนงานแล้วเสร็จบริบูรณ์ (๔) เรียกค่าเสียหายอันพึงมีจากผู้รับจ้าง" ซึ่งตามข้อสัญญาดังกล่าวเห็นได้ว่า การที่โจทก์ (ผู้รับจ้าง) ยอมให้จำเลย (ผู้ว่าจ้าง) เรียกเอาค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นหรือค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานซึ่งจำเลยว่าจ้างบุคคลอื่นให้ทำการต่อไปภายหลังจากที่จำเลยบอกเลิกสัญญาจนงานแล้วเสร็จบริบูรณ์นั้น แสดงว่าโจทก์จำเลยมีเจตนาจะให้โจทก์ต้องรับผิดชอบสำหรับค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นตามสัญญาข้อ ๒๐ (๒) ต่อเมื่อจำเลยดำเนินการจ้างบุคคลอื่นทำการก่อสร้างต่อไปจนแล้วเสร็จบริบูรณ์ตามโครงการ

เสียก่อนเพื่อจะได้ทราบว่าค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นซึ่งโจทก์ต้องรับผิดชอบมีจำนวนเท่าใด เพราะกรณีของโจทก์จำเลยในคดีนี้มีค่าถมทรายซึ่งราคาขึ้นลงไม่แน่นอน เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าหลังจากที่จำเลยบอกเลิกสัญญาแก่โจทก์ จำเลยได้ว่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัด น. ก่อสร้างเขื่อนและถมทรายหลังเขื่อนต่อจากโจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด น. ถมทรายได้บางส่วนแล้วจำเลยให้หยุดและจำเลยไม่ได้จ้างบุคคลอื่นทำการถมทรายต่อจนแล้วเสร็จสมบูรณ์ตามโครงการ จำเลยจึงยังไม่ได้ปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วนตามสัญญาข้อ ๒๐ (๒) จำเลยย่อมไม่มีสิทธิเรียกเอาค่าจ้างในส่วนค่าทรายที่เพิ่มขึ้นจากโจทก์ได้

๓. จากผลของคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๘๓๓/๒๕๓๙ ข้างต้น ศาลฎีกาได้วินิจฉัยถึงเหตุผลในการพิจารณาไว้ด้วยว่า สัญญานั้นท่านให้ตีความไปตามความประสงค์ในทางสุจริต โดยพิเคราะห์ถึงปกติประเพณีด้วย **ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๖๘** และในกรณีที่มีข้อสงสัย ให้ตีความไปในทางที่เป็นคุณแก่คู่กรณีซึ่งจะเป็นผู้ต้องเสียในมูลหนี้ ตาม**มาตรา ๑๑** ดังนั้น เมื่อพิจารณาข้อความในสัญญาข้อ ๒๐ (๒) และ (๓) แล้วจะเห็นว่า การที่โจทก์ยอมให้จำเลยเรียกเอาค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นหรือค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานซึ่งจำเลยว่าจ้างบุคคลอื่นให้ทำการต่อไปภายหลังที่จำเลยบอกเลิกสัญญาจนงานแล้วเสร็จสมบูรณ์นั้น แสดงว่าโจทก์จำเลยมีเจตนาให้โจทก์ต้องรับผิดชอบสำหรับค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นตามสัญญาข้อ ๒๐ (๒) ต่อเมื่อจำเลยดำเนินการจ้างบุคคลอื่นทำการก่อสร้างต่อไปจนงานแล้วเสร็จสมบูรณ์ตาม

โครงการเสียก่อนจึงจะทราบค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นซึ่งโจทก์ต้องรับผิดชอบมีจำนวนเท่าใด

๔. กรณีการเรียกค่าเสียหายฐานผิดสัญญานั้น ความเสียหายที่จะได้รับการชดใช้ต้องตั้งอยู่บนฐานของสัญญานั้น จึงต้องนำสัญญาที่ตกลงกันไว้มาพิจารณาด้วยเสมอ ^(๓) ซึ่งแม้ว่าศาลฎีกาจะวินิจฉัยตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในสัญญาซึ่งเป็นไปตามเจตนารมณ์ของคู่สัญญาในแต่ละกรณีและอาจทำให้ผู้ว่าจ้างที่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในสัญญาไม่ครบถ้วนไม่อาจเรียกค่าเสียหายจากค่าควบคุมงานหรือค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากการที่ผู้รับจ้างผิดสัญญาไม่ทำงานให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามสัญญาได้ แต่แน่นอนว่าการที่ผู้รับจ้างผิดสัญญาและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ว่าจ้าง ผู้ว่าจ้างย่อมมีสิทธิเรียกค่าเสียหายตามสัญญาในส่วนอื่น ๆ ทั้งกรณีค่าเสียหายเช่นที่ตามปกติย่อมเกิดขึ้นแต่การไม่ชำระหนี้ นั้น และเพื่อความเสียหายอันเกิดแต่พฤติการณ์พิเศษหากว่าคู่กรณีที่เกี่ยวข้องได้คาดเห็นหรือควรจะได้คาดเห็นพฤติการณ์เช่นนั้นล่วงหน้าก่อนแล้วตามนัยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๒ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับสัญญาจ้างก่อสร้างข้อ ๑๗ ตามข้อหาข้อนี้ที่ระบุว่า "นอกจากนี้ ผู้รับจ้างยอมให้ผู้ว่าจ้างเรียกค่าเสียหายอันเกิดขึ้นจากการที่ผู้รับจ้างทำงานล่าช้าเฉพาะส่วนที่เกินกว่าจำนวนค่าปรับและค่าใช้จ่ายดังกล่าวได้อีกด้วย"

ทั้งนี้ เมื่อเกิดความเสียหายขึ้นอันเนื่องมาจากการไม่ชำระหนี้ ก็ใช้ว่าเจ้าหนี้จะได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวนเสมอไป เพราะต้องพิจารณาถึงความผิดของเจ้าหนี้ด้วย **ดังนั้น ถ้าผู้เสียหายมีส่วนผิดอยู่ด้วย จำนวนค่าเสียหายก็ต้องลดลงตามส่วนหรือไม่ได้รับชดใช้เลยก็ได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๓** ซึ่งแม้ปัญหาเรื่องผู้เสียหายมีส่วนผิด มักจะพบอยู่ในคดีละเมิดเป็นส่วนมากตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๒ ที่ให้นำมาตรา ๒๒๓ ไปใช้โดยอนุโลม ส่วนคดีที่เกิดจากมูลสัญญานั้นมีน้อย ^(๔) ก็ตามแต่เมื่อได้รับความเสียหายจากการที่ผู้รับจ้างทำการก่อสร้างล่าช้ากว่ากำหนดเวลาตามสัญญาหรือทำงานไม่แล้วเสร็จตามสัญญา ผู้ว่าจ้างในฐานะผู้เสียหายจากการผิดสัญญาดังกล่าวก็ต้องใช้ความระมัดระวังในการบริหารสัญญาเพื่อมิให้ตนต้องตกเป็นผู้มีส่วนผิด อันจะทำให้ได้รับชดใช้ค่าเสียหายไม่เต็มตามความเสียหายหรืออาจถึงขั้นไม่ได้รับชดใช้เลยก็ได้

(๓) ไพโรจน์ วายุภาพ คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยหนี้ พิมพ์ครั้งที่ ๔ สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา หน้า ๑๓๕

(๔) อ้างแล้ว, หน้า ๑๔๖ - ๑๔๗

เจาะลึกกาเต๋น

ความแตกต่างของสัญญาประนีประนอมยอมความที่ทำในระหว่างพิจารณา ของศาลกับสัญญาประนีประนอมยอมความที่ทำนอกศาล

รังสิชัย
บรรณกิจวิจารณ์ ^(๑)

มนต์ชัย
ชินนทรลีลา ^(๒)

ณทัต
นพรัตน์ ^(๓)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๘/๒๕๖๖

จำเลยที่ ๑ ทำสัญญากู้เงินกับโจทก์ มีนาง น. ทำสัญญาค้ำประกัน หลังทำสัญญาจำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระหนี้ โจทก์จึงไปพูดคุยกับนาง น. ต่อมานาง น. ถึงแก่ความตายโดยมีจำเลยที่ ๒ เป็นทายาทและผู้จัดการมรดก วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๖๐ โจทก์บอกเลิกสัญญากับจำเลยที่ ๑ และทวงถามให้จำเลยที่ ๒ ชำระหนี้ จำเลยทั้งสองเพิกเฉย โจทก์จึงฟ้องให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบตามสัญญากู้เงินและสัญญาค้ำประกัน ระหว่างพิจารณาคดีของศาลชั้นต้น โจทก์กับจำเลยที่ ๑ ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ ๒ รับผิดชอบโดยให้นำทรัพย์สินจากกองมรดกของนาง น. มาชำระหนี้แก่โจทก์ แต่ทั้งนี้จำเลยที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบเมื่อจำเลยที่ ๑ ไม่ชำระหนี้และพิพากษาให้คดีเสร็จเด็ดขาดไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความในส่วนของจำเลยที่ ๑

จำเลยที่ ๒ ยื่นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ วินิจฉัยว่า การทำสัญญาประนีประนอมยอมความระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๑ และศาลชั้นต้นพิพากษาตามยอมแล้ว ทำให้หนี้ตามสัญญากู้เงินระงับเกิดเป็นหนี้ใหม่อันถือได้ว่าเป็นการ

แปลงหนี้ใหม่ จึงไม่มีหนี้ที่จำเลยที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบอีก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๙๘ พินัยกรรมให้ยกฟ้องโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ ๒ โจทก์ยื่นฎีกาโดยศาลฎีกาอนุญาตให้ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า การทำสัญญาประนีประนอมยอมความระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๑ ในศาลภายหลังจากโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองแล้วเกิดขึ้นภายในศาลขณะที่คดีอยู่ระหว่างการพิจารณา ซึ่งเห็นได้ว่าเป็นกรณีที่คู่ความเฉพาะโจทก์กับจำเลยที่ ๑ แสดงเจตนารมณ์จับข้อพิพาทตามฟ้องโดยประสงค์ให้ศาลชั้นต้นพิพากษาให้บังคับหนี้ตามฟ้องตามข้อตกลงดังกล่าว มิใช่เพื่อระงับหนี้เดิม จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาเฉพาะโจทก์กับจำเลยที่ ๑ มิได้มีผลเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๒ ที่โจทก์ฟ้องให้รับผิดชอบในฐานะผู้จัดการมรดกของนาง น. กรณีจึงไม่มีผลทำให้หนี้ตามสัญญากู้เงินระงับหรือเป็นการเปลี่ยนแปลงสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งหนี้อันเป็นการแปลงหนี้ใหม่ จำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้จัดการมรดกของนาง น. จึงต้องรับผิดชอบนำทรัพย์สินจากกองมรดกของนาง น. มาชำระหนี้เงิน

(๑) ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่งผู้พิพากษาศาลฎีกา.

(๒) ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์.

(๓) ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะชั้นต้นในศาลจังหวัดภูเก็ต.

พร้อมดอกเบญจก้านนี้หากโจทก์ได้รับชำระหนี้จากจำเลยที่ ๑ แล้วเป็นจำนวนเท่าใดให้นำมาหักออกจากความรับผิดของจำเลยที่ ๒ เพียงนั้น

(รังสรรค์ โรจน์ชิวิน – กษิต มงคลศิริภัตรา – สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม)

ข้อสังเกต โดยทั่วไปผู้ต้องร่วมรับผิดกับลูกหนี้ชั้นต้น อาทิ ผู้ค้ำประกันหรือนายจ้างที่ต้องร่วมรับผิดกับลูกจ้างในผลแห่งละเมิดยังคงมีความผูกพันต้องรับผิดต่อเจ้าหนี้จนกว่าหนี้จะระงับสิ้นไป ทั้งนี้ หนี้อาจจะระงับสิ้นไปได้หลายวิธี เช่น การชำระหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๑๕ เจ้าหนี้ปลดหนี้ให้แก่ลูกหนี้ชั้นต้นตามมาตรา ๓๔๐ วรรคหนึ่ง หรือเจ้าหนี้กับลูกหนี้ตกลงทำสัญญาเปลี่ยนสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญของหนี้ด้วยการแปลงหนี้ใหม่ตามมาตรา ๓๔๙ วรรคหนึ่ง เมื่อหนี้ระงับสิ้นไปแล้วจะส่งผลให้นายจ้างหรือผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดต่อเจ้าหนี้ไปด้วย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๖ และมาตรา ๖๙๘

สำหรับการทำสัญญาประนีประนอมยอมความนั้น โดยหลักคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายต้องตกลงระงับข้อพิพาทอันใดอันหนึ่งซึ่งมีอยู่หรือจะมีขึ้นให้เสร็จไปด้วยต่างยอมผ่อนผันให้แก่กัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๕๐ อันมีผลให้หนี้เดิมระงับ คู่สัญญาจะผูกพันกันตามสัญญาประนีประนอมยอมความ อย่างไรก็ดี แนวคำพิพากษาศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่าการทำสัญญาประนีประนอมยอมความนอกศาลและการทำสัญญาประนีประนอมยอมความในระหว่างพิจารณาของศาลมีผลแตกต่างกันดังจะได้อธิบายเป็นลำดับถัดไป

การทำสัญญาประนีประนอมยอมความนั้น คู่สัญญาอาจตกลงทำสัญญาขึ้นเพื่อระงับข้อพิพาทโดยไม่ต้องใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลซึ่งเรียกว่าการทำสัญญาประนีประนอมยอมความนอกศาล หรือคู่กรณีอาจทำสัญญาประนีประนอมยอมความในระหว่างพิจารณาคดีของศาลก็ได้ ศาลจะพิจารณาสัญญาประนีประนอมยอมความว่าขัดต่อกฎหมายหรือไม่ หากไม่เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ศาลจะมีคำพิพากษาให้เสร็จเด็ดขาดไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๓๘ คำพิพากษาเช่นนี้เรียกว่าคำพิพากษตามยอม

ในส่วนของการทำสัญญาประนีประนอมยอมความนอกศาล ศาลฎีกาวินิจฉัยตลอดมาว่า คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายต้องตกลงระงับข้อพิพาทซึ่งมีอยู่ให้เสร็จไปด้วยต่างยอมผ่อนผันให้แก่กันอันเป็นการแปลงหนี้ใหม่

ส่งผลให้มูลหนี้เดิมระงับสิ้นไป คู่กรณีจะผูกพันตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๕๐ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๔๘/๒๕๒๔, ๑๕๙๒/๒๕๓๘)

เมื่อมูลหนี้เดิมระงับสิ้นไปแล้วจึงส่งผลให้ผู้ที่เกี่ยวข้องต้องร่วมรับผิดกับลูกหนี้ เช่น ผู้ค้ำประกัน นายจ้างหรือผู้รับประกันภัย ที่ไม่ได้ตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความด้วยหลุดพ้นจากความรับผิดเพราะมูลหนี้เดิมระงับสิ้นไปแล้ว (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๖๙/๒๕๔๐) นอกจากนี้ผู้รับประกันภัยของผู้เสียหายที่ไม่ได้ตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความด้วย ไม่อาจเข้ารับช่วงสิทธิของผู้เสียหายที่เป็นผู้เอาประกันภัยไปเรียกร้องจากผู้ก่อละเมิดตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงได้ คงรับช่วงสิทธิได้ตามที่ชดใช้ไปจริง แต่ไม่เกินจำนวนที่ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิเรียกร้องตามสัญญาประนีประนอมยอมความ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๐/๒๕๓๐, ๘๘๓/๒๕๖๗) แต่หากผู้ค้ำประกัน นายจ้าง หรือผู้รับประกันภัย ตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความด้วย บุคคลดังกล่าวยังคงต้องผูกพันตามสัญญาประนีประนอมยอมความนั้น (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔/๒๕๒๘) ยิ่งไปกว่านั้นสิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นโดยสัญญาประนีประนอมยอมความมีกำหนดอายุความสิบปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๓๒ ทั้งนี้ ไม่ว่าสิทธิเรียกร้องเดิมจะมีกำหนดอายุความเท่าใด ซึ่งอาจแตกต่างจากอายุความตามมูลหนี้เดิม (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๒/๒๕๔๙)

อนึ่ง หากลูกหนี้ชั้นต้นยอมรับผิดเพียงฝ่ายเดียว โดยไม่มีลักษณะเป็นการตกลงระงับข้อพิพาทด้วยต่างยอมผ่อนผันให้แก่กัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๕๐ ไม่ถือว่าเป็นการทำสัญญาประนีประนอมยอมความ แต่ถือว่าเป็นเพียงการรับสภาพหนี้ ไม่ทำให้มูลหนี้เดิมระงับสิ้นไป ส่งผลให้ผู้ค้ำประกัน นายจ้างหรือผู้รับประกันภัยยังคงต้องผูกพันตามมูลหนี้เดิม ทั้งยังทำให้อายุความสะดุดหยุดลงแล้วเริ่มนับอายุความใหม่ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๑๔ (๑) (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๒๒๑/๒๕๔๔)

สำหรับการทำสัญญาประนีประนอมยอมความในระหว่างพิจารณาของศาล ได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๗/๒๕๔๔ วินิจฉัยว่า "จำเลยทำสัญญาขายลิขสิทธิ์เพลงให้แก่โจทก์โดยมีบันทึกข้อตกลงการแบ่งผลประโยชน์ค่าลิขสิทธิ์ว่า หากโจทก์ได้ขายหรือให้เช่าลิขสิทธิ์เพลงตามสัญญา โจทก์จะแบ่งผล

ประโยชน์ให้จำเลยทั้งสอง ต่อมาจำเลยฟ้องโจทก์กล่าวหาว่าผิดข้อตกลงแบ่งผลประโยชน์ลิขสิทธิ์และโจทก์จำเลยได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันซึ่งศาลพิพากษาตามยอมไปแล้ว ต่อมาโจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้กล่าวหาว่าจำเลยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์และปฏิบัติผิดสัญญาซื้อขายลิขสิทธิ์เพลงดังกล่าวโดยโจทก์ได้ทำสัญญาให้ ว. ใช้ลิขสิทธิ์เพลงบางส่วนก่อนที่โจทก์จะฟ้องคดีแรก ดังนี้ **สัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวเป็นการตกลงให้ทั้งสองฝ่ายมีสิทธิที่จะอนุญาตให้บุคคลอื่นนำไปทำสิ่งบันทึกเสียงและแถบบันทึกภาพพร้อมเสียงเป็นครั้งคราวและตกลงยกเลิกบันทึกข้อตกลงเกี่ยวกับการแบ่งผลประโยชน์ค่าลิขสิทธิ์ฉบับเดิม โดยให้ใช้บังคับตามสัญญาประนีประนอมยอมความนี้แทน สัญญาประนีประนอมยอมความจึงมีผลเป็นเพียงแก้ไขเปลี่ยนแปลงสิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เพลงตามสัญญาซื้อขายลิขสิทธิ์เพลงเดิมเท่านั้น โดยมีได้เป็นการเลิกสัญญาซื้อขายลิขสิทธิ์ดังกล่าวและไม่ปรากฏว่าสัญญาประนีประนอมยอมความได้มีข้อตกลงเกี่ยวกับหนี้ตามคำฟ้องคดีนี้ที่เกิดขึ้นก่อน กรณียังไม่มิข้อเท็จจริงและเหตุผลที่จะวินิจฉัยได้ว่าหนี้ตามฟ้องซึ่งโจทก์อ้างว่าเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นก่อนทำสัญญาประนีประนอมยอมความได้ระงับไป โดยการแปลงหนี้ใหม่ตามสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าว การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางด่วนวินิจฉัยว่า การทำสัญญาประนีประนอมยอมความเป็นการแปลงหนี้ใหม่ ทำให้หนี้ตามสัญญาซื้อขายลิขสิทธิ์เพลงระงับและพิพากษายกฟ้องเป็นการไม่ชอบ** พิกษายกคำสั่งงดสืบพยานและคำพิพากษา ให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิจารณาและพิพากษาใหม่ตามรูปคดี” จากคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าว ชี้ให้เห็นว่าการทำสัญญาประนีประนอมยอมความในระหว่างพิจารณาคดีของศาลจะพิจารณาเจตนาของคู่ความว่าประสงค์ที่จะให้มูลหนี้เดิมระงับไปหรือไม่ ยิ่งกว่าการทำสัญญาประนีประนอมยอมความนอกศาลอย่างไรก็ดี คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวไม่ปรากฏข้อเท็จจริงอย่างชัดเจนว่าการทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันในระหว่างพิจารณาของศาลไม่เป็นการแปลงหนี้ใหม่อย่างไร

ในส่วนคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๘/๒๕๖๖ นั้น ได้วินิจฉัยเจตนาของคู่ความในคดีนี้ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๗/๒๕๔๔ โดยพิจารณาเจตนาของโจทก์กับจำเลยที่ ๑ ว่าเพียงแต่ประสงค์จะระงับข้อพิพาทตามคำฟ้อง

เฉพาะในส่วนของตน ไม่มีผลถึงจำเลยที่ ๒ มูลหนี้เดิมจึงไม่ระงับสิ้นไปส่งผลให้จำเลยที่ ๒ ยังคงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ โดยศาลฎีกาได้ให้เหตุผลประกอบคำวินิจฉัยที่น่าสนใจตอนหนึ่งว่า **“การทำสัญญาประนีประนอมยอมความระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๑ ในศาลภายหลังจากโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองแล้วเกิดขึ้นภายในศาลขณะที่คู่ความเฉพาะโจทก์กับการพิจารณา ซึ่งเห็นได้ว่าเป็นกรณีที่คู่ความเฉพาะโจทก์กับจำเลยที่ ๑ แสดงเจตนาระงับข้อพิพาทตามฟ้อง โดยประสงค์ให้ศาลชั้นต้นพิพากษาให้บังคับหนี้ตามฟ้องตามข้อตกลงดังกล่าว มิใช่เพื่อระงับหนี้เดิม จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาเฉพาะโจทก์กับจำเลยที่ ๑ มิได้มีผลเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๒ ที่โจทก์ฟ้องให้รับผิดชอบในฐานะผู้จัดการมรดกของนาง น. กรณีจึงไม่มีผลทำให้หนี้ตามสัญญากู้เงินระงับหรือเป็นการเปลี่ยนแปลงสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งหนี้อันเป็นการแปลงหนี้ใหม่”** จากเหตุผลที่ศาลฎีกาวินิจฉัยจะเห็นได้ว่าศาลฎีกาได้นำลักษณะของกระบวนการพิจารณาในการทำสัญญาประนีประนอมยอมความในระหว่างพิจารณาของศาลที่คู่ความมีเจตนาที่จะระงับข้อพิพาทตามฟ้อง โดยประสงค์ให้ศาลพิพากษาให้บังคับหนี้ตามฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๓๘ มาเป็นเหตุผลหลักในการวินิจฉัยค้นหาเจตนาที่แท้จริงของคู่ความและเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในคดีมากยิ่งขึ้น

มีข้อสังเกตว่า การทำสัญญาประนีประนอมยอมความในระหว่างพิจารณาของศาลอาจไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่าไม่เป็นการแปลงหนี้ใหม่ แต่การทำสัญญาประนีประนอมยอมความในระหว่างพิจารณาของศาล ศาลจะพิจารณาเจตนาของคู่กรณีเป็นหลักประกอบกับข้อความในสัญญาว่าคู่กรณีมีเจตนาประสงค์จะระงับมูลหนี้เดิมไปทั้งหมด อันเป็นการแปลงหนี้ใหม่หรือไม่ หากคู่ความมีเจตนาให้ระงับหนี้เดิมทั้งหมด มูลหนี้เดิมย่อมระงับสิ้นไปอันเป็นการแปลงหนี้ใหม่ ส่งผลให้ผู้คู่ประกัน นายจ้างหรือผู้รับประกันภัยหลุดพ้นจากความรับผิดชอบไปด้วยแม้จะเป็นการทำสัญญาประนีประนอมยอมความในระหว่างพิจารณาคดีของศาลก็ตาม ในส่วนของคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๘/๒๕๖๖ นี้ เมื่อโจทก์ทำสัญญาประนีประนอมยอมความเฉพาะกับจำเลยที่ ๑ ส่วนจำเลยที่ ๒ ไม่ได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความด้วยศาลจึงต้องพิจารณาและพิพากษาในส่วนของโจทก์กับจำเลยที่ ๒ ต่อไปตามรูปคดี

ภาษาอังกฤษ สำหรับศึกษากฎหมาย

วิเคราะห์ข้อสอบภาษาอังกฤษผู้ช่วยผู้พิพากษา (สนามใหญ่) สอบวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

ดร.กนก จุลมนต์ ^(๑)

คำถามข้อ ๑ ให้แปลเป็นภาษาไทย ดัดแปลงจาก
หลักนิติธรรม (The Rule of Law) ความหมาย สาระสำคัญ
และผลของการฝ่าฝืนหลักนิติธรรม พิมพ์ครั้งที่ ๒ แก๊ไข
เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยคณะกรรมการอิสระว่าด้วยการ
ส่งเสริมหลักนิติธรรมแห่งชาติ คณะอนุกรรมการวิชาการ
ว่าด้วยหลักนิติธรรมแห่งชาติ หน้า ๑๒-๑๓

ประเด็นเรื่องหลักนิติธรรม (The Rule of Law)
มีการตั้งเป็นคำถามหรือส่วนหนึ่งของคำถามอยู่เรื่อย ๆ
ในช่วง ๑๕ ปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นข้อสอบแปล ข้อสอบ
อ่านจับใจความ หรือข้อสอบอธิบายหรือวินิจฉัยปัญหา
ข้อกฎหมาย ยกตัวอย่างเช่น

ข้อสอบสนามเล็กวันที่ ๒๖ มิ.ย. ๖๕ ให้แปล
เป็นอังกฤษ ถ้อยคำขึ้นต้นว่า "การเข้าถึงความยุติธรรม
เป็นหลักการพื้นฐานของหลักนิติธรรม..." รงคำตอบ
"Access to justice is a basic principle of the rule
of law..." (ดัดแปลงจาก "The United Nations and the
Rule of Law: Access to Justice")

ข้อสอบสนามใหญ่วันที่ ๔ มิ.ย. ๕๙ ให้แปลเป็นไทย
ขึ้นต้นประโยคแรกว่า "The cornerstone of the
rule of law is justice, administered by judges..."
รงคำตอบ "สาระสำคัญของหลักนิติธรรมคือ
ความยุติธรรมซึ่งดำเนินการโดยผู้พิพากษา..."

หลักนิติธรรมคือ การปกครองภายใต้กฎหมาย
มิใช่การกระทำตามอำเภอใจ (arbitrary)

กฎหมายที่เป็นธรรมเป็นสิ่งพื้นฐานของสังคมที่มี
หลักนิติธรรม (...any society that firmly adheres to
the rule of law must rest on the fact the law must
be fair...)

กฎหมายที่เป็นธรรม (the law must be fair)
ศาลที่เป็นอิสระ (judicial independence) และประชาชน
สามารถเข้าถึงความยุติธรรมได้โดยง่าย (easy access
to justice) เป็นพื้นฐาน (foundations) ของสังคมที่มี
หลักนิติธรรม (ปรับข้อความจากข้อสอบวันที่ ๙ ส.ค. ๕๘

ให้แปลเป็นอังกฤษ)

หลักนิติธรรมมีหลักพื้นฐานประการหนึ่งที่กำหนด
ว่าไม่มีบุคคลใดอยู่เหนือกฎหมาย ไม่มีบุคคลใดถูกลงโทษ
โดยรัฐเว้นแต่ล่วงละเมิดกฎหมาย และไม่มีบุคคลใด
ต้องโทษสำหรับการล่วงละเมิดกฎหมายเว้นแต่จะ
เป็นโทษที่กฎหมายนั้นเองกำหนดไว้ (The rule of law
has a fundamental principle which provides that
no person is above the law, that no one is punished
by the state except for breach of the law, and no
one is sentenced for breaching the law except in
the manner set forth by the law itself.) (ข้อสอบสนาม
ใหญ่วันที่ ๓๑ ก.ค. ๕๔ ให้แปลเป็นอังกฤษ)

ตัวอย่างประโยคเช่น One of the concepts of the
rule of law is to have a mechanism to ensure access
to justice for everyone in society. (หนึ่งในหลัก
แนวความคิดของหลักนิติธรรมคือ การมีเครื่องมือหรือ
ระบบที่จะรับประกันหรือรับรองการเข้าถึงความยุติธรรม
ของคนทุกคนในสังคม)

ไม่ว่าจะได้อ่านหรือฝึกทำข้อสอบเท่าเกี่ยวกับ
หลักนิติธรรมมาหรือไม่ ข้อความที่ให้แปลในครั้งนี
ไม่ยาก **ประโยคแรก**ขึ้นต้นว่า "**Good law must protect
human rights, human dignity and fundamental
rights.**" รงคำตอบ "กฎหมายที่ดีต้องคุ้มครองสิทธิ
มนุษยชน ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสิทธิขั้น
พื้นฐาน" เห็นได้ว่าประโยคแรกประกอบด้วยคำศัพท์
หลัก ๓ คำ ที่ผู้เข้าสอบต้องท่องให้ได้อยู่แล้วคือ คำว่า
'human rights' 'human dignity' และ 'fundamental
rights' **ประโยคที่สอง** ก็มีคำศัพท์หลัก ๓ คำนี้อีก "**This
means good law must promote and conform
to the principles of human rights, human
dignity, or fundamental rights of human being**"
รงคำตอบ "หมายความว่า กฎหมายที่ดีจะต้องสนับสนุน
และสอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชน ศักดิ์ศรีความ

(๑) ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นประจำกองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

เป็นมนุษย์ หรือสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์" สังเกตว่า เราไม่ได้แปลคำว่า 'This' เลย แม้แต่เราตอบเองก็ไม่ได้แปลทุกตัว แต่ในฐานะผู้เข้าสอบควรแปลให้ครบถ้วนเนื่องจากเป็นส่วนประธานของประโยค โดยแปล 'This' ว่า 'นี้'

'conform to' เป็นกริยาวิเศษณ์ (phrasal verb) แปลว่า สอดคล้องกับ เห็นพ้องกับ เข้ากันได้กับ synonyms: comply with, adhere to, obey, satisfy, submit

ประโยคที่สาม "This is because those rights are the basic rights that human beings possess since they were born." เราตอบ "ทั้งนี้ เพราะสิทธิดังกล่าวเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิด" คำว่า 'rights' ซึ่งแปลว่า 'สิทธิ' มีซ้ำอีกครั้งในประโยคนี้ ส่วน 'human beings' ก็ซ้ำจากประโยคก่อน 'possess' เป็นกริยา แปลว่า เป็นเจ้าของ ครอบครอง ถือครอง synonyms: have, own

"ตั้งแต่กำเนิด/ตั้งแต่เกิด" เป็นวลีที่ต้องจำเป็นภาษาอังกฤษไปเลยว่า "since they were born"

ประโยคที่ดี "The state shall not pass a law to take those rights away, for example, right to gather, rights to express their views, right to communicate and rights of disabled persons." เราตอบ "รัฐต้องไม่ออกกฎหมายเพื่อพรากสิทธิดังกล่าวไป เช่น สิทธิในการรวมกลุ่ม สิทธิในการแสดงความคิดเห็น สิทธิในการติดต่อสื่อสาร และสิทธิของผู้พิการ"

'state' ในรูปนี้เป็นคำนาม แปลว่า 'รัฐหรือประเทศ'

synonyms: country, nation หากเป็นรูปกริยาตามด้วย that สามารถแปลว่า กล่าวหา พูดยุติ หรือ บัญชาได้ว่า ได้ 'take away' เป็นกริยาวิเศษณ์ แปลว่า เอาออก (remove) เอาออกไป ย้ายออก (drag away, drag off)

ประโยคที่ห้า (ประโยคสุดท้าย) "However, if there is a necessity, in some circumstances or areas, the state could enact the law to limit some rights to the extent that it is necessary and proportionate."

เราตอบ "อย่างไรก็ตาม หากมีความจำเป็นในบางสถานการณ์หรือบางพื้นที่ รัฐสามารถบัญญัติกฎหมายมาจำกัดสิทธิบางประการได้เท่าที่จำเป็นและพอสมควรแก่เหตุ"

'necessity' เป็นรูปคำนาม แปลว่า 'ความจำเป็น' ส่วน 'necessary' เป็นคำคุณศัพท์ แปลว่า 'ที่จำเป็น'

คำว่า 'ออกกฎหมาย/บัญญัติกฎหมาย' ในประโยคที่ใช้ใช้คำง่ายกว่าว่า 'pass the law' ส่วนประโยคนี้ใช้ 'enact the law'

'proportionate' เป็นคำคุณศัพท์ คนส่วนใหญ่จะคุ้นชินกับการแปลว่า 'ได้สัดส่วน' หากแปลว่า 'ได้สัดส่วน' ก็ถือว่าถูกต้องเช่นกัน

คำถามข้อ ๒ ให้แปลเป็นภาษาอังกฤษ ดัดแปลงจากข้อมูลในเว็บไซต์สำนักงานศาลยุติธรรม version ก่อนปรับปรุง

ประโยคแรก "ศาลฎีกาเป็นศาลสูงสุดของศาลยุติธรรม" เราตอบ "The Supreme Court is the

highest court in the Court of Justice. คำว่า 'ศาลยุติธรรม' ใช้คำว่า 'The Court of Justice' ซึ่งจะหมายถึงรวมทั้งศาลชั้นต้น ศาลชั้นอุทธรณ์ และศาลฎีกา

คำว่า 'สูงสุด' ต้องมี article 'the' อยู่หน้า highest ด้วย เป็นหลักไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษว่าการเปรียบเทียบขั้นสุด (superlative form) จะอยู่ในรูป "the + adj+ -est"

ประโยคสอง "โดยมีประธานศาลฎีกาดำรงตำแหน่งผู้นำสูงสุดทั้งด้านตุลาการและด้านธุรการของศาลยุติธรรม" รงคำตอบ "The President of the Supreme Court holds the position of the head of the Court of Justice, sitting at the pinnacle in both judicial and administrative structure." สังเกตว่าภาษาไทยขึ้นต้นด้วยคำว่า 'โดย' ซึ่งเป็นบุพบท แต่ตรงไม่แปลตามภาษาไทยเพราะจะทำให้เกิดประโยคความซ้อนซึ่งอาจผิดหลักไวยากรณ์ได้ จึงเลือกใช้เครื่องหมาย full stop ในประโยคแรกเพื่อตัดจบประโยคแรก แล้วขึ้นประโยคใหม่

คำว่า 'ด้าน' แปลว่า 'side' ก็ได้ เพราะ 'structure' แปลว่า 'โครงสร้าง'

ประโยคที่สาม "องค์คณะในศาลฎีกาประกอบด้วยผู้พิพากษาศาลฎีกาอย่างน้อย ๓ คน" รงคำตอบ "A panel in the Supreme Court is formed by at least three justices."

คำว่า 'องค์คณะ' จะใช้คำว่า 'quorum' ก็ได้

เนื่องจากพื้นที่ที่เหลือไม่เพียงพอ จึงขอให้อเฉพาะคำตามส่วนสุดท้ายไว้เพื่อให้ผู้อ่านลองฝึกแปลดู "ศาลฎีกามีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นและศาลชั้นอุทธรณ์ตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากนี้ยังมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด เช่น คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง"

วิเคราะห์ข้อสอบกฎหมาย

วิธีการตอบและตัวอย่าง ข้อสอบการแข่งขันตอบปัญหากฎหมายระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๗ ตอนที่ ๒

รวิทร์ ชัยภักดิ์ (๑)

ต่อจากบทความก่อนตอนที่ ๑ ตามที่ผมมีโอกาสดำเนินการสอบข้อสอบจากท่านอาจารย์ ดร.พิมพ์ภมร กองโชค คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ให้ออกข้อสอบวิชากฎหมายอาญาในการแข่งขันตอบปัญหากฎหมายระดับอุดมศึกษา เนื่องในวันรพีวิชาการ ประจำปี ๒๕๖๗ ซึ่งผมได้ออกข้อสอบปรนัย จำนวน ๑๐ ข้อ (มีเวลาทำข้อสอบข้อละ ๑ นาที ๓๐ วินาที) และข้อสอบอัตนัยจำนวน ๒ ข้อ (มีเวลาทำข้อสอบข้อละ ๔ นาที) ให้ทางผู้จัดงานไปเลือกเป็นข้อสอบแข่งขันซึ่งบางข้อเป็นข้อสอบความจำล้วน ๆ ส่วนบางข้อต้องวิเคราะห์หลักกฎหมายด้วย โดยผมได้ทำเฉลยข้อสอบพร้อมคำอธิบายไว้พอสังเขปเพื่อให้ผู้เฉลยข้อสอบในการแข่งขันครั้งนี้สามารถอ่านสรุปให้ผู้แข่งขันเข้าใจได้ เมื่อการแข่งขันผ่านไปแล้ว (แข่งขันเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๗) จึงอยากนำข้อสอบพร้อมเฉลยดังกล่าวมาเป็นแนวทางการศึกษาและทำข้อสอบกฎหมายให้กับผู้อ่านทุกท่าน แต่จากเนื้อหาของบทความมีปริมาณมากกว่าบทความก่อน ๆ ในคอลัมน์นี้ ผมจึงขอแบ่งบทความเรื่องนี้ออกเป็นสองตอน เพื่อให้ทุกท่านจะได้อ่านเนื้อหาได้อย่างครบถ้วน โดยตอนที่ ๑ ได้เผยแพร่ไปในจุลสารข่าวเนติฯ ฉบับเดือนที่แล้ว ครั้งนี้จึงเป็นเนื้อหาในส่วนตอนที่ ๒ ซึ่งมีทั้งข้อสอบปรนัยและอัตนัย

ข้อสอบปรนัย

ข้อ ๑ ข้อใดไม่ใช่โทษตามประมวลกฎหมายอาญา

ก. ริบทรัพย์สิ้น

ข. กักขัง

ค. กักกัน

ง. ปรับ

ตอบ ค. กักกัน เพราะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๔๐ กักกันเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัย มิใช่โทษ

โดยมาตรา ๔๐ บัญญัติว่า "กักกัน คือ การควบคุมผู้กระทำความผิดติดนิสัยไว้ในเขตกำหนด เพื่อป้องกันการกระทำความผิด เพื่อดัดนิสัย และเพื่อฝึกหัดอาชีพ" ส่วนข้อ ก. ข. และ ง. นั้นเป็น "โทษ" ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔

ข้อ ๒ ข้อใดไม่ใช่เหตุยกเว้นโทษ

ก. การกระทำความผิดด้วยความจำเป็น ตาม มาตรา ๖๗

ข. การกระทำตามคำสั่งของเจ้าพนักงาน ตาม มาตรา ๗๐

ค. บุพการีกระทำการลักทรัพย์ต่อผู้สืบสันดาน ตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง

ง. เด็กอายุยังไม่เกินสิบปีกระทำความผิด ตาม มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง

ตอบ ค. การที่บุพการีกระทำการลักทรัพย์ต่อผู้สืบสันดาน ตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง เป็นเหตุให้ศาลลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น เพียงใดก็ได้ ส่วนข้ออื่นเป็นเหตุยกเว้นโทษ

ข้อ ๓ ข้อใดเป็นความผิดลหุโทษ

ก. ความผิดซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข. ความผิดซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ค. ความผิดซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ง. ความผิดซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ตอบ ก. ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๒

(๑) ผู้ช่วยเลขานุการอธิการสูงสุด, อนุกรรมการพิจารณามาตรฐานการศึกษาฯ เนติบัณฑิตยสภา และรองบรรณาธิการ จุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภา

ข้อ ๔ ข้อใดไม่ใช่เหตุการณ์ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ตามมาตรา ๒๘๙

- ก. ฆ่าบุพการี
- ข. ฆ่าผู้สืบสันดาน
- ค. ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน
- ง. ฆ่าผู้อื่นโดยกรมาน

ตอบ ข. ในมาตรา ๒๘๙ ไม่มีเหตุการณ์เรื่อง "ฆ่าผู้สืบสันดาน" ส่วนข้ออื่น ๆ เป็นเหตุการณ์ของมาตรา ๒๘๙ ดังนี้ ข้อ ก. อนุมาตรา (๑), ค. อนุมาตรา (๔) และ ง. อนุมาตรา (๕)

ข้อ ๕ ข้อใดเป็นบทบัญญัติในหมวด "ความผิดต่อเสรีภาพ" ตามประมวลกฎหมายอาญา

- ก. พรางผู้เยาว์
- ข. บ่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น
- ค. กระทำอนาจาร
- ง. พาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจาร

ตอบ ก. พรางผู้เยาว์ตามมาตรา ๓๑๘ ซึ่งอยู่ใน "ลักษณะ ๑๑ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง หมวด ๑ ความผิดต่อเสรีภาพ" ส่วนข้ออื่นนั้นอยู่ใน "ลักษณะ ๙ ความผิดเกี่ยวกับเพศ" (บ่มขืนฯ มาตรา ๒๗๖ อนาจาร มาตรา ๒๗๘ และพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจาร มาตรา ๒๘๔)

ข้อสอบอัตนัย

ข้อ ๖ ให้ท่านอธิบายความหมายของ "หลักความรับผิดชอบเด็ดขาด (Strict Liability)"

ตอบ หลักที่กำหนดให้บุคคลผู้กระทำการอันละเมิดต่อกฎหมายจะต้องมีความรับผิดชอบแม้มิได้กระทำโดยเจตนา หรือประมาทเลินเล่อ (๓ คะแนน) ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา **มาตรา ๕๙ วรรคหนึ่ง** บัญญัติว่า "บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะได้กระทำโดยประมาท ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือ**เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยแจ้งชัดให้ต้องรับผิดชอบแม้ได้กระทำโดยไม่มีเจตนา**" (๒ คะแนน)

(ตัวอย่างเช่น ความผิดลหุโทษ ตามมาตรา ๑๐๔, การกระทำชำเราพาเด็กหรือผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร หากเป็นการกระทำต่อเด็กอายุไม่เกินสิบสามปีห้ามอ้างความไม่รู้อายุของเด็ก ตามมาตรา ๒๘๔/๑, การรับไว้ซึ่งเด็กที่ถูกพรากหรือพามา หากเป็นการกระทำต่อเด็กอายุไม่เกินสิบสามปีห้ามอ้างความไม่รู้อายุของเด็ก ตามมาตรา ๓๑๗)

(อ้างอิงตามข้อสอบอัยการผู้ช่วย สนามเล็ก ปี ๒๕๖๔)

ข้อ ๗ คืบหนึ่งนายดำเนินริ้วบุกรุกเข้าไปในบ้านของนางสาวขาวเพื่อต้องการทำร้าย แกะแค้นนางสาวขาว เมื่อพบเจอนางสาวขาวในบ้าน นายดำได้ต้อนนางสาวขาว ๑ ครั้งแต่ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของนางสาวขาว จากนั้นนายดำได้ป็นริ้วหลบหนีออกไป เช่นนี้เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานใดบ้าง

ตอบ นายดำมีความผิดฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืน (๒ คะแนน) และใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ (๒ คะแนน) ตามมาตรา ๓๖๔, ๓๖๕ (๓), ๓๙๑ **แต่ไม่ผิดฐานบุกรุกโดยใช้กำลังประทุษร้าย** (๑ คะแนน) ตามมาตรา ๓๖๕ (๑) (เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๑๕/๒๕๖๓)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๑๕/๒๕๖๓ วินิจฉัยว่า "จำเลยบุกรุกเข้าไปในเคหสถานที่อยู่อาศัยของโจทก์ร่วม แล้วจึงใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายโจทก์ร่วม เป็นการบุกรุกโดยมีมูลเหตุชักจูงใจเพื่อจะเข้าไปใช้กำลังประทุษร้ายโจทก์ร่วมเท่านั้น เมื่อจำเลยไม่ได้ใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีมูลเหตุชักจูงใจเพื่อที่จะบุกรุกเข้าไปในเคหสถานของโจทก์ร่วม การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานบุกรุกโดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๕ (๑)"

บทความเรื่อง

“แจ้งข้อความอันเป็นเท็จว่า ใบคู่มือจดทะเบียนรถสูญหาย”

สฤตสุข หอพิบูลสุข ^(๑)

สมมติว่า วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๗ นายเอ ยื่นคำร้องเท็จต่อนายทะเบียน กรมการขนส่งทางบก และให้ถ้อยคำเท็จต่อนายทะเบียนว่า ใบคู่มือจดทะเบียนรถยนต์ของตนสูญหาย ความจริงใบคู่มือจดทะเบียนรถไม่ได้สูญหาย ขอให้นายทะเบียนออกใบแทนใบคู่มือจดทะเบียนให้ นายทะเบียนได้มีบันทึกถ้อยคำของนายเอ ดังกล่าวไว้เป็นหลักฐาน ตามแบบพิมพ์ที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด ^(๒) จากนั้นได้ออกใบแทนใบคู่มือจดทะเบียนรถให้แก่นายเอ ต่อมานายทะเบียนร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับนายเอ พนักงานสอบสวนสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหานายเอ แจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน และแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จ

การกระทำความผิดฐานแจ้งความเท็จแก่เจ้าพนักงานหรือไม่

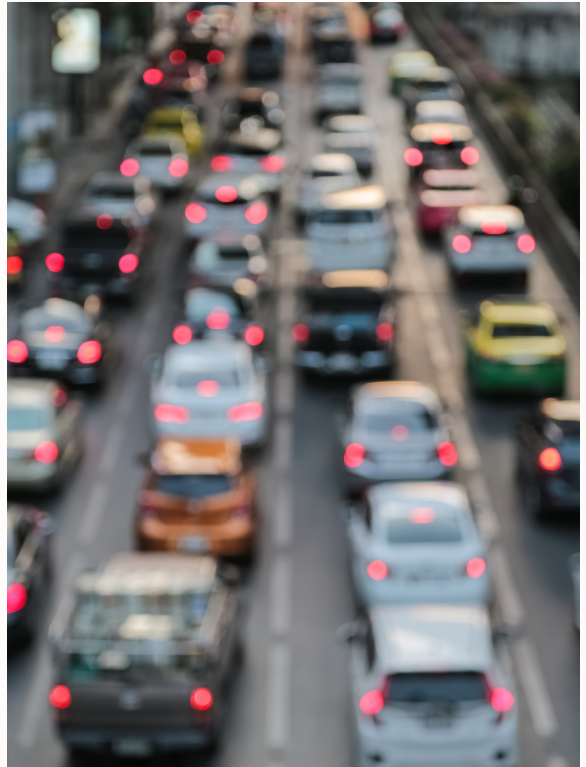
การยื่นคำร้องต่อนายทะเบียน กรมการขนส่งทางบก และให้ถ้อยคำต่อนายทะเบียน ว่าใบคู่มือจดทะเบียนรถของนายเอหาย แต่ความจริงไม่ได้สูญหาย การกระทำความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานแล้ว โดยมีบันทึกถ้อยคำที่นายทะเบียนบันทึกไว้เป็นหลักฐานการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน

การกระทำความผิดฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จหรือไม่

ความผิดฐานนี้ แยกพิจารณาตามเอกสารเป็น ๒ ส่วนคือ

๑ กรณีออกใบแทนใบคู่มือจดทะเบียนรถใหม่

เห็นว่า แม้ใบแทนใบคู่มือจดทะเบียนรถเป็นเอกสารราชการที่นายทะเบียนทำขึ้นในหน้าที่ และมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐานก็ตาม แต่นายทะเบียนไม่ได้จดข้อความอันเป็นเท็จลงในใบแทนใบคู่มือจดทะเบียนรถสมุดทะเบียนแต่ประการใด นายทะเบียนเพียงแต่ นำข้อมูล

ที่เก็บไว้ในฐานข้อมูลของกรมการขนส่งทางบกพิมพ์ออกมาเป็นเอกสารใบแทนใบคู่มือจดทะเบียนรถ โดยมีรายละเอียดเช่นเดียวกับที่เก็บไว้ในฐานข้อมูลของกรมการขนส่งทางบก การกระทำจึงไม่เป็นความผิดฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จ

๒ กรณีบันทึกถ้อยคำที่เจ้าพนักงานจดตามที่นายเอแจ้ง มีความเห็นเป็นสองฝ่าย

ฝ่ายแรกเห็นว่า แม้บันทึกถ้อยคำที่นายทะเบียนจดตามที่นายเอแจ้งจะเป็นเอกสารภายในของกรมการขนส่งทางบก แต่เป็นเอกสารราชการที่มีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน ดังนั้น

(๑) พนักงานอัยการ สำนักงานคดีพิจารณาการสูงสุด

(๒) ระเบียบกรมการขนส่งทางบก ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับทะเบียนและภาษีรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๔๙ และ ๕๐

การแจ้งให้นายทะเบียนจดข้อความอันเป็นเท็จในบันทึกถ้อยคำ จึงเป็นความผิดแล้ว เทียบกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๒/๒๕๖๔ จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อผู้เสียหายที่ ๓ ว่า จำเลยเป็นผู้เสียหายที่ ๒ ได้ตรวจบัตรประจำตัวประชาชนของตนเอง ปรากฏว่าสูญหาย/ ถูกทำลาย เพื่อให้ผู้เสียหายที่ ๓ จดข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวลงในบันทึกการรับแจ้งเอกสารเกี่ยวกับบัตรประจำตัวประชาชนสูญหายหรือถูกทำลาย (บ.ป.๗) อันเป็นเอกสารราชการซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน จากนั้น จำเลยกับ ย. ร่วมกันยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ต่อผู้เสียหายที่ ๓ และผู้เสียหายที่ ๔ [...] โดยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จว่า จำเลยเป็นผู้เสียหายที่ ๒ จนทำให้ผู้เสียหายที่ ๓ หลงเชื่อออกบัตรประจำตัวประชาชนให้จำเลย เป็นการกระทำที่เกี่ยวเนื่องกันโดยมีเจตนาเดียว คือ เพื่อให้ทางราชการออกบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่จำเลย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐

ฝ่ายที่สองเห็นว่า แม้บันทึกถ้อยคำที่เจ้าพนักงานจดตามที่นายเอแจ้งจะเป็นเอกสารราชการที่นายทะเบียนทำขึ้น แต่เป็นเอกสารภายในของกรมการขนส่งทางบกที่นายทะเบียนจัดทำไว้เป็นหลักฐานว่า “เมื่อวันที่... มีนายเอมาแจ้งว่าใบคู่มือจดทะเบียนรถหาย” และเมื่อนายทะเบียนพิจารณาจากเอกสารภายในดังกล่าวแล้ว

มีเหตุสมควรออกใบแทนใบคู่มือจดทะเบียนรถให้นายเอ บันทึกดังกล่าวจึงไม่ใช่เอกสารราชการที่มีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐานแก่ประชาชนทั่วไป ต่างจากใบแทนใบคู่มือจดทะเบียนรถที่นายทะเบียนออกให้แก่ นายเอ ซึ่งเป็นเอกสารราชการที่สามารถใช้เป็นพยานหลักฐานยันประชาชนทั่วไปได้ และสอดคล้องกับที่ จิตติ ตึงศกัทธิย์ อธิบายว่า “ตามปกติเจ้าพนักงานก็ต้องจดข้อความที่มีผู้มาแจ้งตามหน้าที่ไว้เป็นหลักฐานการแจ้ง แต่ว่าเป็นหลักฐานแห่งการแจ้ง หาใช่เพื่อใช้เอกสารนั้นเป็นหลักฐานแห่งข้อความที่แจ้งนั้นไม่”^(๓) ประกอบกับฝ่ายนี้มีข้อสังเกตว่า ศาลฎีกาในคดีข้างต้น ไม่ได้ลงโทษผู้กระทำความผิดหลายกรรมตามจำนวนเอกสารที่นายทะเบียนทำขึ้น ดังนั้น บันทึกถ้อยคำที่นายทะเบียนจดตามที่นายเอแจ้ง จึงไม่ใช่เอกสารราชการที่มีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน การกระทำไม่ครบองค์ประกอบความผิด

ผู้อ่านน่าจะเห็นพ้องว่า การแจ้งต่อนายทะเบียนว่า “ใบคู่มือจดทะเบียนรถหาย แต่ความจริงไม่หาย” เป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จแก่เจ้าพนักงาน ปัญหา คือ บันทึกถ้อยคำประกอบการแจ้งความที่นายทะเบียนบันทึกไว้ตามที่ได้รับแจ้ง เป็นหลักฐานของการแจ้งความเท็จ หรือเป็นการแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน

(๓) จิตติ ตึงศกัทธิย์, กฎหมายอาญา ภาค ๒ ตอน ๑, พิมพ์ครั้งที่ ๔ (กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, ๒๕๕๔), ๑๙๐๑

บทความเรื่อง

จะอย่างไรดีเมื่อผู้ต้องหาหรือผู้ต้องสงสัย
ปฏิเสธการ "ทดสอบหาปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกาย"
สำหรับพนักงานสอบสวนและแพทย์

ดร.สันติ พิวทองคำ^(๑)

๑. ลำดับการตรวจหาปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกาย ตามวิธีการที่กฎหมายกำหนด

๑. ลำดับการทดสอบหาปริมาณแอลกอฮอล์
ในร่างกายของผู้ต้องสงสัยเพื่อพิสูจน์ว่าผู้ขับขี่เมาสุรา
หรือของเมามากกว่าอย่างอื่นขณะขับรถหรือไม่ให้ทดสอบ
เป็นลำดับตามที่กฎกระทรวงฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๓๗)
ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก
พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดดังต่อไปนี้

๑. ลำดับที่ ๑ ให้ตรวจวัด "ลมหายใจ" ด้วยเครื่องมือ
และอุปกรณ์ที่ใช้ในการตรวจหรือทดสอบให้ใช้
เครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือด โดยวิธีเป่า
ลมหายใจ (BREATH ANALYZER TEST) และอ่านค่า
ของแอลกอฮอล์ในเลือดเป็นมิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

๒. ลำดับที่ ๒ ตรวจวัดจาก "ปัสสาวะ"

๓. ลำดับที่ ๓ ตรวจวัดจาก "เลือด"

๔. การทดสอบต้องเป็นไปตามลำดับที่กำหนดข้างต้น
หากทดสอบข้ามลำดับโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรจะ
มีผลทำให้พยานหลักฐานผลการทดสอบที่ได้มาได้รับฟัง
เป็นพยานหลักฐานไม่ได้ตามนัยคำพิพากษาศาลอุทธรณ์
ภาค ๑ ที่ ๑๒๔๔๓/๒๕๖๐

๒. กรณีผู้ต้องสงสัย "ไม่ยอมเป่าเครื่องตรวจวัดปริมาณ แอลกอฮอล์" พนักงานสอบสวนควรปฏิบัติอย่างไร จึงจะ ชอบด้วยกฎหมาย

๑. ข้อกฎหมาย

(๑) ความผิดฐาน "เมาแล้วขับ" พนักงานสอบสวน
หรือเจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจ สั่งให้ผู้ขับขี่ทดสอบ

ก.กรณีผู้ขับขี่มีสติพุดคุยเรื่อง

กรณีเช่นนี้พนักงานสอบสวนหรือ

เจ้าพนักงานจราจรจะสั่งให้ "เป่าเครื่องวัดปริมาณ
แอลกอฮอล์" เพื่อทดสอบว่าผู้ขับขี่เมาแล้วขับหรือไม่
หากผู้ขับขี่ฝ่าฝืน "ไม่ยอมเป่าหรือทดสอบ" จะถูก
กฎหมาย "ปิดปาก" สันนิษฐานว่า ผู้ขับขี่กระทำความผิดฐานเมา
แล้วขับตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓
(๒) + ๑๔๒ วรรคสอง + วรรคสี่ และยังผิดฐานฝ่าฝืน
ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร
พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานจราจรตาม
มาตรา ๑๔๒ วรรคสอง + ๑๔๔ (๓) แต่ไม่เป็นความผิดตาม
ป.อาญา มาตรา ๓๖๘ ซ้ำอีก ด้วยผลของ พ.ร.บ.จราจร
ทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔๔ วรรคท้าย กรณีเช่นนี้เมื่อผู้ต้องหา
ถูกกฎหมาย "ปิดปาก" กรณีไม่ยอมทดสอบแล้ว จึงไม่มี
ความจำเป็นที่ พนักงานสอบสวน หรือ เจ้าพนักงานจราจร
ต้องสั่งให้แพทย์ทำการเก็บเลือดผู้ต้องหาซ้ำอีก แพทย์
จึงไม่มีอำนาจที่จะเก็บเลือดจากผู้ต้องหาในกรณีนี้หาก
ผู้ต้องหาไม่ยินยอม

บ.กรณีผู้ต้องหาไม่มีสติ

กรณีผู้ต้องหาหรือผู้ขับขี่หมดสติ
ไม่สามารถรับทราบคำสั่งให้ทดสอบของพนักงานสอบสวน
หรือเจ้าพนักงานจราจรได้กรณีเช่นนี้ พนักงานสอบสวน
หรือเจ้าพนักงานจราจรต้องใช้อำนาจตาม ป.วิ.อาญา
มาตรา ๑๓๑ และ มาตรา ๑๓๑/๑ วรรคหนึ่ง^(๒) สั่งให้
แพทย์ตรวจเลือดหรือปัสสาวะของผู้ต้องหาเพื่อตรวจหา
ปริมาณแอลกอฮอล์ได้

เพราะการที่ผู้ต้องหาหรือผู้ขับขี่หมดสติ
และพนักงานสอบสวนมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ต้องหาหรือ
ผู้ขับขี่กระทำความผิดข้อหาขับรถขณะเมาสุรา พนักงาน
สอบสวนย่อมมีอำนาจให้ทำการตรวจพิสูจน์บุคคล
ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๓๑/๑ วรรคหนึ่ง เพื่อประสงค์

(๑) ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะชั้นต้นในศาลจังหวัดสรวงโลก

(๒) ป.วิ.อาญา

มาตรา ๑๓๑ ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิด เท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิด
ที่ถูกกล่าวหา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำความผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา

มาตรา ๑๓๑/๑ วรรคหนึ่ง ในกรณีที่จำเป็นต้องใช้พยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงตามมาตรา ๑๓๑ ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจ
ให้ทำการตรวจพิสูจน์บุคคล วัตถุ หรือเอกสาร ได้ ๆ โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ได้

จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดฐานเมาแล้วขับ เพื่อพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาหรือผู้ขับขี่ได้ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๓๑

กรณีเช่นนี้เมื่อผู้ต้องหาหมดสติไม่อาจถูกกฎหมาย "ปิดปาก" กรณีไม่ยอมทดสอบแล้ว จึงมีความจำเป็นที่พนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานจราจรต้องสั่งให้แพทย์ทำการเก็บเลือดผู้ต้องหาเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริง แพทย์จึงมีอำนาจที่จะเก็บเลือดจากผู้ต้องหาในกรณีนี้แม้ว่าภายหลังผู้ต้องหาจะอ้างว่าไม่ให้ความยินยอมหรือญาติของผู้ต้องหาจะไม่ให้ความยินยอมก็ตาม

(เทียบ นัย **คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๘๘๖/๒๕๕๘** เป็นกรณีที่จำเลยหมดสติและพนักงานสอบสวนสั่งให้แพทย์ตรวจเลือดหาปริมาณแอลกอฮอล์ภายหลังจำเลยต่อสู้ว่าไม่ได้ให้ความยินยอมให้แพทย์เจาะเลือด ซึ่งศาลวินิจฉัยว่า "การที่พนักงานสอบสวนพบจำเลยนอนหมดสติอยู่บนเตียงผู้ป่วยและได้กลืนสุรา แต่ไม่สามารถตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ได้ จึงเป็นกรณีที่พันตำรวจโท ส. สงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราหรือไม่ พันตำรวจโท ส. จึงมีอำนาจที่จะทำการตรวจพิสูจน์บุคคลโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๑/๑ วรรคหนึ่ง การที่พันตำรวจโท ส. มีหนังสือขอให้แพทย์ผู้ตรวจรักษาจำเลยเก็บตัวอย่างเลือดของจำเลยเพื่อตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ว่าเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ จึงเป็นการรวบรวมพยานหลักฐานเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับความผิดที่จำเลยถูกกล่าวหาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๑ ประกอบ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง

พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔ การสอบสวนของพันตำรวจโท ส. พนักงานสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมาย")

๓.หน้าที่ของแพทย์ กรณีพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานจราจรใช้อำนาจตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๓๑ ประกอบมาตรา ๑๓๑/๑ วรรคหนึ่ง

(๑) การปฏิบัติตามคำสั่งพนักงานสอบสวนกับ สิทธิของผู้ป่วย

การดำเนินคดีอาญาเป็นการใช้อำนาจเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้แก่สังคมโดยรวม ดังนั้นการดำเนินคดีอาญา จึงอาจละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคลได้ หากเป็นการจำเป็น เช่น การจับและการควบคุมผู้ต้องหา เป็นการละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพในการเคลื่อนไหวของบุคคล อันเป็นสิทธิที่รัฐธรรมนูญกำหนดรับรองคุ้มครอง หรือ การค้นเคหสถาน เป็นการละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคลที่มีอยู่ในเคหสถานที่อยู่อาศัยซึ่งรัฐธรรมนูญรับรองว่าผู้ใดจะละเมิดความเป็นส่วนตัวหรือสิทธิในที่อยู่อาศัยของบุคคลอื่นไม่ได้ หรือ การจับกุมเด็กและเยาวชน ก็เป็นการละเมิดต่อสิทธิเด็กเพราะเป็นการจำกัดเสรีภาพเด็กและมีผลต่อจิตใจของเด็ก หรือการประหารชีวิตบุคคล ก็เป็นการละเมิดในสิทธิของการมีชีวิตอยู่รอดของบุคคลอื่น ที่รัฐธรรมนูญกำหนดรับรองคุ้มครองสิทธิให้เช่นกัน เป็นต้น แต่เนื่องจากการละเมิดดังกล่าวเป็นไปตามอำนาจของกฎหมาย ป.วิ.อาญา ที่เป็นบทยกเว้นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมให้แก่คนหมู่มาก ดังนั้นรัฐธรรมนูญจึงยกเว้นให้มีการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลเพื่อคุ้มครองสิทธิของสังคมและคนหมู่มากได้

ฉะนั้น สิทธิของผู้ป่วย ไม่ว่าจะเป็นสิทธิเกี่ยวกับร่างกาย สิทธิเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ถือเป็นสิทธิ

ส่วนบุคคลที่รัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ประกอบกฎหมายรองเช่น กฎหมายเกี่ยวกับการแพทย์ การสาธารณสุข หรือแม้แต่สนธิสัญญาระหว่างประเทศ ที่ให้การรับรองสิทธิของผู้ป่วยดังกล่าวไว้ว่าจะถูกละเมิดไม่ได้ เว้นแต่ผู้ป่วยหรือผู้แทนโดยชอบจะให้ความยินยอมก็ตาม แต่สิทธิดังกล่าวก็ถูกจำกัดให้มีข้อยกเว้นที่สามารถถูกละเมิดได้โดยผลของกฎหมายเพื่อการรักษาความสงบเรียบร้อยของประเทศ หรือของสังคม ด้วยกฎหมาย ป.วิ.อาญา ซึ่งให้อำนาจไว้แก่เจ้าพนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่มีอำนาจละเมิดได้ เพื่อประกอบการดำเนินคดีอาญา สำหรับประเทศไทย ในคดีเกี่ยวกับการับรถขณะเมาสุรา กฎหมายให้สิทธิดังกล่าวแก่พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานจราจรไว้ตามพ.ร.บ.จราจรทางบก.พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ (๒) + ๑๔๒ วรศสอง + วรศสี่ ๑๔๔ (๓) และ ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๓๑ ๑๓๑/๑

ด้วยเหตุดังกล่าว สิทธิของผู้ป่วยจึงอยู่ภายใต้บังคับการดำเนินคดีอาญา ฉะนั้น การที่แพทย์ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานจราจร จึงต้องทำการตรวจเก็บตัวอย่างเลือดของผู้ต้องหาหรือผู้ขับขี่ตามคำสั่งของพนักงานสอบสวน หรือ เจ้าพนักงานจราจร ซึ่งสั่งให้แพทย์ดำเนินการโดยชอบตามกฎหมายของกฎหมาย

และตามหลักกฎหมายทั่วไป การที่บุคคลใด ๆ หรือแพทย์ กระทำตามคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งการโดยชอบด้วยกฎหมาย ย่อมไม่ถือเป็นความผิดทางอาญาตาม ป.อาญา และไม่เป็นการละเมิดสิทธิของผู้อื่นตาม ป.พ.พ. อีกด้วย

ประเด็นนี้จึงสรุปว่าหากผู้ต้องหาหรือผู้ขับขี่หมดสติ และมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะกระทำความผิดข้อหาเมาแล้วขับ และผู้ต้องหาหรือผู้ขับขี่ไม่อยู่ในสถานะที่จะให้ความยินยอมหรือปฏิเสธได้ เนื่องจากหมดสติ หรือพูดคุยกไม่รู้อะไร พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งให้แพทย์ตรวจหาปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายผู้ต้องหาหรือผู้ขับขี่ได้โดยผลของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แพทย์ซึ่งทำตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานจราจร ย่อมไม่เป็นการทำละเมิดต่อสิทธิของผู้ป่วยทางร่างกาย

(๒) กรณีแพทย์หรือโรงพยาบาลไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพนักงานสอบสวน

ตามข้อ (๑) เป็นกรณี พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานจราจร สั่งให้แพทย์ทำการตรวจวัดหรือตรวจหาปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่ เป็นการสั่งด้วยการใช้อำนาจตามที่กฎหมาย ป.วิ.อาญา ประกอบ พ.ร.บ.จราจรทางบกฯ บัญญัติให้อำนาจไว้ ให้กระทำได้ หากแพทย์ หรือ โรงพยาบาล ไม่ปฏิบัติตามโดยไม่มีเหตุผลตามสมควรที่อ้างได้ จะถือว่าเป็นการขัดคำสั่งของเจ้าพนักงานตาม ป.อาญา มาตรา ๓๖๘ ที่บัญญัติว่า "ผู้ใดทราบบ้างคำสั่งของเจ้าพนักงานซึ่งสั่งการตามอำนาจที่มีกฎหมายให้ไว้ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร" ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๕ วัน หรือปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ตัวอย่างเหตุอันสมควรที่โรงพยาบาลหรือแพทย์สามารถให้การปฏิเสธไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานจราจร เช่น การทำตามคำสั่งแล้วจะทำให้ผู้ต้องสงสัยหรือผู้ขับขี่หรือผู้ต้องหาถึงแก่ความตายหรือเป็นอันตรายประการอื่น เป็นต้น

ตัวอย่างเหตุที่ไม่ถือว่าเป็นเหตุอันสมควรที่โรงพยาบาลหรือแพทย์จะให้การปฏิเสธไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานจราจร เช่น การอ้างว่าหากทำตามคำสั่งแล้วจะเป็นการละเมิดสิทธิผู้ป่วย หรือ ผู้ต้องสงสัยหรือผู้ขับขี่หรือผู้ต้องหาไม่ให้ความยินยอมไม่อาจทำได้ หรือเกรงจะถูกผู้ป่วยฟ้อง เป็นต้น

นอกจากความผิดตาม ป.อาญา มาตรา ๓๖๘ แล้ว หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า โรงพยาบาลหรือแพทย์ ต้องการช่วยให้ผู้ต้องหาหรือผู้ขับขี่หลุดพ้นจากข้อหา "เมาแล้วขับ" จึงไม่ทำตามคำสั่งของพนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานจราจร ยังอาจเข้าข่ายเป็นความผิดฐานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตาม ป.อาญา มาตรา ๑๕๗^(๓) (กรณีเป็นโรงพยาบาลของรัฐ) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปีถึง ๑๐ ปี หรือปรับตั้งแต่ ๒๐,๐๐๐ บาทถึง ๒๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และหรือ ความผิดฐานช่วยเหลือผู้ต้องหา ตาม ป.อาญา มาตรา ๑๕๙ ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นต้น

(๓) ป.อาญา

มาตรา ๑๕๗ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๕๙ ผู้ใดช่วยเหลือผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งเป็นผู้กระทำความผิด หรือเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิด อันมิใช่ความผิดลหุโทษ เพื่อไม่ให้ต้องโทษ โดยให้พยานเท็จผู้หนึ่ง โดยซ่อนเร้นหรือโดยช่วยผู้หนึ่งด้วยประการใดเพื่อให้ถูกจับกุม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

พระพัฒน์ อึ้งพงษ์พันธ์^(๑)

สวัสดีครับ สมาชิกจุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภาและผู้อ่านทุกท่าน

สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ขอเชิญชวนนิสิต นักศึกษา บุคลากรภาครัฐและเอกชนกับพนักงานรัฐวิสาหกิจ นิติกร ทนายความ ผู้พิพากษา พนักงานอัยการ อาจารย์ และบุคคลที่สนใจ เข้าร่วมอบรม **"โครงการอบรมหลักสูตรประกาศนียบัตรกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง"** ระหว่างวันที่ ๑๙ เมษายน ถึง ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๘ รวม ๘ วัน ระยะเวลาอบรม ๔๘ ชั่วโมง (เฉพาะวันเสาร์และวันอาทิตย์) ผู้สำเร็จการอบรมจะได้รับประกาศนียบัตรของสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา สามารถดูรายละเอียดได้ที่ www.thethaibar.or.th อบรมหลักสูตรพิเศษ หรือ สอบถามเพิ่มเติมที่แผนกบริหารการศึกษา โทร. ๐ ๒๘๘๗ ๖๘๓๖ ตามวันและเวลาราชการ

.....

ขณะนี้ **ศูนย์หนังสือเนติบัณฑิตยสภา** ได้เปิดให้บริการสั่งซื้อหนังสือทางออนไลน์แล้ว สมาชิกท่านใดสนใจ สามารถเข้าชมรายการหนังสือที่ศูนย์หนังสือเนติบัณฑิตยสภาจัดจำหน่าย และกดสั่งซื้อได้ทางเว็บไซต์ <http://bookstore.thethaibar.or.th> หรือสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ โทร. ๐ ๒๘๘๗ ๖๘๐๑-๓ ต่อ ๑๑๑ และ ๐ ๒๘๘๗ ๖๘๑๖

.....

แผนกคำพิพากษาฎีกาและวารสาร ขอประชาสัมพันธ์รายการหนังสือที่ตีพิมพ์และออกเผยแพร่ล่าสุด ดังนี้

- หนังสือคำพิพากษาฎีกา ปี ๒๕๕๑ - ปี ๒๕๖๖ ตอน ๑ - สารบัญ
- หนังสือคำพิพากษาฎีกา ปี ๒๕๖๗ ตอน ๑ - ตอน ๕
- นิตยสารบทบัญญัติ ปี ๒๕๖๐ - ปี ๒๕๖๗ ตอน ๑ - ตอน ๔

สมาชิกประเภท**รับด้วยตนเอง** สามารถรับหนังสือได้ที่**แผนกหนังสือคำพิพากษาฎีกาและวารสาร** และสมาชิกประเภท**จัดส่งไปรษณีย์** กรุณาได้รับหนังสือได้ตามที่อยู่ที่ได้แจ้งไว้

- **เปิดรับจองนิตยสารบทบัญญัติ เล่มที่ ๘๑ ปี ๒๕๖๘** ตั้งแต่วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๖๘ เป็นต้นไป ท่านที่สนใจสามารถสั่งจองได้ที่ www.thethaibar.or.th **แผนกคำพิพากษาฎีกาและวารสาร**

.....

ห้องสมุดเนติบัณฑิตยสภา แจ้งเวลาการให้บริการในภาคเรียนที่สอง สมัยที่ ๗๗ ปีการศึกษา ๒๕๖๗ ตั้งแต่วันจันทร์ที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๗ ถึงวันเสาร์ที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๘ ดังนี้

- **เปิดให้บริการ** วันจันทร์ ถึง วันศุกร์ เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๘.๐๐ น.
- **วันเสาร์** เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ น.
- **วันอาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ ปิดให้บริการ**

.....

ข่าวเหตุมัทนิตยสภา

เลขาธิการเนติบัณฑิตยสภาเป็นประธานในพิธีทำบุญตักบาตรข้าวสาร-อาหารแห้ง เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ ๒๕๖๘

วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๗ เวลา ๙.๓๐ น. ว่าที่ร้อยตรีถวัลย์ รุยาพร เลขาธิการเนติบัณฑิตยสภา ประธานในพิธีฯ พร้อมด้วยนายสมชาย จุลนิตี รองเลขาธิการเนติบัณฑิตยสภา นายอรรถพล ใหญ่สว่าง รองเลขาธิการสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ร่วมทำบุญตักบาตรข้าวสาร - อาหารแห้ง เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ ๒๕๖๘ ณ บริเวณโถง ชั้น ๑ อาคารเนติบัณฑิตยสภา โดยมี ผศ.ดร.ศรีพัชรา สิกธิ์คำจอร์ ผู้อำนวยการกองกลาง หม่อมราชวงศ์ประเดิมสวัสดิ์ สวัสดิวัตน์ ผู้อำนวยการกองบริการ นายประยูร สีสด ผู้อำนวยการกองคลัง พนักงานเนติบัณฑิตยสภา นักศึกษา และผู้มีจิตศรัทธา ร่วมพิธีฯ ด้วย

บรรณาธิการแถลง

เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๖๘ นี้ ในนามของกองบรรณาธิการข่าวเนติบัณฑิตยสภา ขอกราบอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ท่านเคารพนับถือ ได้โปรดดลบันดาลประทานพรให้ท่านสมาชิกเนติบัณฑิตยสภา ท่านผู้อ่านรวมถึงครอบครัวของทุกท่านประสบแต่ความสุข ความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน คิดหมายจำนงสิ่งใด ขอให้สมตามความมุ่งมาดปรารถนาทุกประการ

.....

จุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภาฉบับ "สวัสดิ์ปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๖๘" นี้ขอเริ่มด้วยบทความ เนื่องจากปก **ประเพณีขึ้นปีใหม่** โดย ศศ.ดร.สมหมาย จันทรเรือง บทความ **ปัญหาจากข้อหาหรือกฎหมายที่น่าสนใจ** เสนอเรื่อง **สิทธิในการเรียกเอาค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานในสัญญาจ้างก่อสร้าง** โดย **นาถสินี ยุติธรรมดำรง** กล่าวถึง หน่วยงานราชการแห่งหนึ่งขอหาหรือกรณีผู้รับจ้างได้รับความช่วยเหลือให้คิดค่าปรับในอัตราร้อยละ ๐ ตามมาตรการให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการในช่วงการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ เช่นนี้ ฝ่ายผู้ว่าจ้างหรือผู้รับจ้างจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานตามสัญญาจ้างควบคุมงาน, **เจาะฎีกาเด่น** เสนอเรื่อง **ความแตกต่างของสัญญาประนีประนอมยอมความที่ทำในระหว่างพิจารณาของศาลกับสัญญาประนีประนอมยอมความที่ทำนอกศาล** โดย **รังสิชัย บรรณกิจวิจารณ์ มนต์ชัย ชนินทรลีลา และณภัท นพรัตน์** กล่าวถึง **คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๘/๒๕๖๖** บทความ **ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย** โดย **ดร. กนก จุลมนต์** เสนอเรื่อง **วิเคราะห์ข้อสอบภาษาอังกฤษ ผู้ช่วยผู้พิพากษา (สนามใหญ่) สอบวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๗** บทความ **วิเคราะห์ข้อสอบกฎหมาย : วิธีการตอบและตัวอย่าง ข้อสอบการแข่งขันตอบปัญหากฎหมายระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๗ ตอนที่ ๒** โดย **รวิภัก ชัยภักดิ์** บทความ **แจ้งข้อความอันเป็นเท็จว่าใบคู่มือจดทะเบียนรถสูญหาย** โดย **สกุลยุช หอพิบูลสุข** บทความ **จะทำอย่างไรเมื่อผู้ต้องหาหรือผู้ต้องสงสัยปฏิเสธการ "ทดสอบหาปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกาย" สำหรับพนักงานสอบสวนและแพทย์** โดย **ดร.สันติ ผิวทองคำ** ปิดท้ายด้วย **มุมข่าว** โดย **พระพัฒน์ อังพงษ์พันธ์**

พบกันใหม่เดือนกุมภาพันธ์
นาถสินี ยุติธรรมดำรง